

2016. NOVEMBER: A VÁRAKOZÓ MUNKAKÖRI LEÍRÁSA + EGY MISSZIÓS TERV TÖRTÉNETE + HOGYAN VEZET ISTEN?
+ KIÉ ISTEN? + AZ EVANGÉLIUM ÉS AZ APOKALIPTIKUS IRODALOM KÖZÖTTI KAPCSOLAT
+ MIÉRT OKOZNÁNK SAJÁT MAGUNK VESZTÉT? + NÉVEL VAGY NÉV NÉLKÜL... AZ ÉLET KÖNYVÉBEN

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVELETÉT VÁRÓKNAK

A MISSZIÓ KOORDINÁTÁI

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

4

3 Vezércikk

Ștefan Tomoiagă

A várakozó munkaköri leírása

4 Hírek

Tolan Ioan és Memete Pavel

Adventista imaház-avatás Apátiban

Titu Ghejan

Ha a mi külső emberünk megromol is...

6 A hónap témája

Florin Liga

A misszió koordinátái

10 Misszió

Dan Constantinescu

Egy missziós terv története

6

13 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan

Gyűlölte-e Isten Ézsaut?

14 Reflexiók

Doru Parascineț

Hogyan vezet Isten?

16 Lelki élet

Ștefan Radu

Kié Isten?

21 Profécia: Dániel könyvének tanulmányozása

Daniel Olariu

Az Evangélium és az apokaliptikus irodalom közötti kapcsolat (II. rész)

24 Vélemények

Grama Ioan

Miért okoznánk saját magunk vesztét?

10

26 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

(VI) A szentély az agitáció, a kutatás és a közöny közepette (1956–2015) I. rész

30 Gyermek oldal

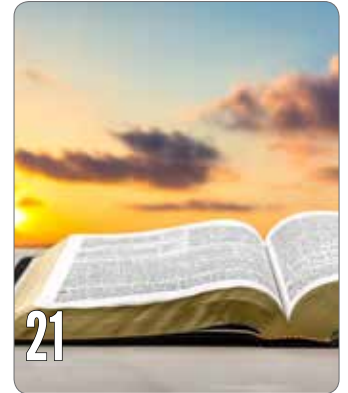
Alina Chirileanu

Isten fegyverzete

31 Szívtől szívnek

Mihai Maur

Névvel vagy név nélkül... az élet könyvében

21

Bár nem ismerjük a napot és az órát, amikor a királyok Királya aláírja a „felszabaddítási rendeletet”, a világ felett azonban már zavaros hírek járnak. Az advent jelei tornyosulnak élénk minden útelágazásban. Körülöttünk minden gyorsan változik. Egy nap nyugovóra térünk a sötétség országának foglyaiként, s másnap reggel a világosság Országának szabad polgárai-ként ébredünk. Még egy kevés idő, és felhangzik a névsorolvasás az Új Jeruzsálembé való belépéshez, amelyhez csak azoknak lesz joguk, akiknek neve benne szerepel a könyvben. Rövidesen semmi másnak nem lesz már jelentősége.

2016. november. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgeta Pirlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0740-100 015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

A VÁRAKOZÓ MUNKAKÖRI LEÍRÁSA

Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitéznek; magatokat a pogányok közt jól viselven, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből, ha látják *azokat*, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján” (1Pt 2:11-12).

A fenti igeszakaszban azonosítsuk azokat a kifejezéseket, amelyek segíthetnek megfogalmazni a várakozó ember munkaköri leírását.

1. Jövevények és idegenek – „Mint jövevényeket és idegeneket”. Az utazó vagy zárandokló személy egy végső cél felé halad, és időlegesen megáll helyenként, míg a jövevény olyasvalaki, aki nem az általa vágyott országban lakik. Ilyenek vagyunk mi: te meg én. Nem kellene azt állítanunk ezen a földön, hogy ez az otthonunk, ugyanis a mi vágyunk az, hogy az Örök Hazába jussunk.

Ám itt a bökkenő: te és én kezdjük egyre kényemesebben érezni magunkat időleges otthonunkban. Tetszik az anyagiasság, és vonz a nyugati kultúra. Hát nem aszerint mérjük a sikert, hogy mekkora a lakásunk, vagy hogy mire képes az autónk, esetleg, hogy hány évet kell dolgozunk ahhoz, hogy jó nyugdíjat kapjunk?

Ha szeretnénk igazi várakozók lenni, akkor idegenekként és jövevényekként kell élnünk. Ez nem azt jelenti, hogy elkerüljük az embereket, vagy hogy éppen kolostorba vonulunk, hanem azt, hogy példás életet élünk, mint akiknek az értékrendje eltér azokétól, akik otthon, és nem idegenben élik életüket. Egy ilyen élet mágnesként fog hatni másokra, és sokan csatlakoznának hozzánk a mennyország felé vezető úton.

2. Katona – „Tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitéznek...”

Nem tudom, érzed-e vagy sem, de minden nap harc dül a lelkedért. Minden egyes pillanatban két vágy küzd meg a szíved feletti uralomért, s ezek a maguk során befolyásolni fogják szavaidat és tetteidet. Tudnod kell, hogy Isten Lelkének belső és folyamatos jelenléte megtisztíthatja lelkedet.

Ha szeretnénk valódi várakozók módjára élni, akkor katonaként kell élnünk. Nem agresszivitásról és erőszakról beszélünk, amely által meg aka-

runk buktatni minden olyan tekintélyt vagy személyt, aki nem hisz a Bibliában. Nem, viszont alázattal és kitartással kérnünk kell a Megváltót, az egyedülit, aki szembeszállhat Sátánnal és le is győzheti őt, hogy ne engedje meg a bűnnek, hogy átvegye szavaink és tetteink felett az irányítást. Úgy élsz, mint egy katona? Minden reggel, ébredés után felkészülsz-e a harcra? Életedben az Úr győzelmei másokat is arra fognak bátorítani, hogy beálljanak a sorba.

3. Követ – „A jó cselekedetekből, ha látják azokat...”

Egyetlen nagy szenvedély létezik, ami ösztönöz bennünket: az, hogy valamilyen módon Isten felhasználja életünket annak érdekében, hogy érthetően közölje az evangélium igazságait, s ez által embereket mentsen meg és vezessen el a felszabadító hithez.

Ha szeretnénk valódi várakozókként élni, a munkaköri leírásunkban a következő szó fog állni: „követ”. Szennvedéllyel szóljuk azokat a szavakat, amelyek tisztességet szereznek Istennek. Felelősségteljes cselekedeteink dicsőséget szereznek Krisztusnak. Azért élünk, hogy bemutassuk a világnak a királyok Királyát.

Úgy élsz, mint egy követ? Minden reggel azzal a vágyal kelsz fel, hogy gondolataid, szavaid és tetteid Krisztust képviseljék? Megállsz a föld örömeit árusító kereskedőknél, hogy pillanatnyi örömeknek örvendhess, vagy töretlenül a végcél felé haladsz? Megtapasztalod a hit harcát, vagy pedig földi mércével méred a sikert?

E munkaköri leírást látván talán felkiáltasz: Ki felelhet meg ilyen elvárásoknak? Ismerek valakit, aki példát adott számunkra. Tekintetem minden bizonnyal Jézus Krisztusra irányul.

Krisztus idegen és jövevény volt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania” (Lk 9:58). Katona volt, aki a pusztában kezdte a harcot, és a kereszten fejezte be: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30). Amíg a földön járt, követ volt, lejtött a mennyből, hogy az Őt küldő Atya akaratát teljesítse (Jn 6:38). ■

**KRISZTUS
MIBENNUNK
STEFAN
TOMOIAGA**

**ÉLETEDBEN
AZ ÚR GYŐZELMEI
MÁSOKAT IS
ARRA FOGNAK
BÁTORÍTANI, HOGY
BEÁLLJANAK
A SORBA.**

Stefan Tomoiagă, a Román Adventista Unió elnöke

ADVENTISTA IMAHÁZ-AVATÁS APÁTIBAN

Az Arad megyei Apáti advent történelmét 1925-től kezdődően írjuk, amikor is az Indricău Axente család attól a vágytól fűtve költözött a helységbe, hogy hirdesse a hármasszangyalit és az Üdvözítőt közeli eljövételét. Először 12 személy (hat család) keresztkedett meg 1928-ban. Ezt követően a várakozók csoportja évente gyarapodott. Sok esetben a Fekete-Körös vízében történtek a keresztségek, és minden ilyen esemény igazi ünneptés az adventváró közösség számára. Különös látványt nyújthatott a keresztségre kijelölt hely felé tartó 20–25 szekér...

Kezdetben a hívők házaknál gyűltek össze, aztán 1929-ben megépült az imaház, amely évtizedeken keresztül adott otthont a helybéli – egyre nagyobb létszámú – advent közösségnek. A 323-as szám alatt levő épület 1929 ősztől fogadta a hívőket. Az Apátiban élő adventisták lelkesek, boldogok és Isten iránt hálásak voltak, látván, hogyan dolgozik az Úr. A felszentelés előtti éjszakán azonban váratlan dolog történt. Péntek éjjel rosszindulatú emberek, akiket az igazság ellenségei béreltek fel, összemaszatolták a frissen meszelt falakat. Az avatáson jelen volt Petre P. Paulini testvér is, a Román Unió akkori elnöke. Áldáskérő imájában megemlétkette ezeket a rosszindulatú embereket is, és bocsánatért könyörgött a nevükben. Ez mélyen megérintette a jelenlevők szívét. Az idő teltével aztán az épületet bővítették és korszerűsítették.

Az utóbbi években körvonalazódni látszott egy álom, amely aztán 2016. augusztus 20-án valósággá is vált: Apátiban felavattak egy különleges, építészeti stílusában is egyedi imaházat. A munka nem volt könnyű, ám nagyon sokan támogatták a helyi közösséget az Apátiból külföldre származott testvérek közül, ugyanakkor az itthoni testvérek is különleges támogatásban részesítették a projektet.

Az új imaterem felavatására sokan eljöttek. Jelen volt Mario Brito, az Inter-Európa Divízió elnöke, Ștefan Tomoioagă, a Román Unió elnöke, a Bánnati Egyházterület Bizottsága, Mihai Fifer szenátor, Gheorghe Căprar képviselő, valamint a helyi polgármester, Aurel Bondor.

A program zenei részét a gyülekezet kórusa, fúvószenekara, valamint a gyermekcsoport szolgáltatták. A lelki üzenetet Mario Brito lelkész tolmácsolta, az áldáskérő imát pedig Ștefan Tomoioagă lelkész mondta. A programot Mihai Maur lelkész vezette.

Az évek során Apátiban a következő lelkészek szolgáltak: Rădulescu Ioan, Cionca Filip, Crișan Pavel, Cazan Gheroghe, Baciú Gheorghe, Șamotă Constantin, Secui Petru, Andreescu Ionel, Jigău Dumitru, Ban Ioan, Maur Traian, Memete Pavel, Moldovan Aron, Jigău Emil, Iștoc Abel, Sturz Ioan, Hărdălău Petru, Pop Ionuc, Tolan Ioan, és 2015-től kezdődően Borțiș Adelin.

Apáti advent közösséget csodálatos emberek alkották és alkotják a jelenben is. Sokan közülük kiveszik részüket mind a belső, mind a külső missziómunkából. Nagyon sok gyülekezet részesült áldásban az által, hogy apáti adventisták költöztek a körzetükbe. A gyülekezet kórusa és fúvószenekara evangelizációkon, temetésekben vett részt, és sokszor szerepelt programokkal a szomszédos gyülekezetekben is. Az ifjak és gyerekek tevékenysége színnel, szépséggel és étellel gazdagítja a közösségi imaéletet.

Már 91 éve annak, hogy Apátiban fellobbant az advent reménység lángja. Új házban vagyunk, de még nem vagyunk „Otthon”. Ebben a házban csak készülünk az Örök Otthonra, ahol találkozni szeretnénk mindazokkal, akik az évek során elvetették az evangélium magvát, de azokkal is, akik majd utánunk jönnek. Az Örök Országban megölelhetjük majd Reménységünket, Urunk, Jézus Krisztusunkat, akit hó vággyal várunk. ■

HA A MI KÜLSŐ EMBERÜNK MEGROMOL IS...

„Azért nem csüggedünk; sőt, ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.”
2Kor 4:16

Mi, a Nyugalmozott Lelkészek Egyesületének tagjai nagy örömmel és testvéri egyetértésben találkoztunk Méhker-ten ez év augusztus 25. és 28. között, hogy együtt dicsóít-sük a mennyei Atyát, és hálát mondjunk Neki azért, hogy egy újabb éven át vezetett, és jósága folytán megsegített abban az előjogban részesülnünk, hogy részt vehettünk a nyugalmazott lelkészek XVIII. találkozásán.

Kértük Urunkat és Üdvözítőnket, Jézus Krisztust, hogy jelenjen meg Szentlelke által közöttünk, angyalai pedig örködjenek békénk felett, hogy áldásban részesülhessünk. És imáink meghallgatásra találtak.

A találkozó programja gazdag volt, a lelki növekedés alkalmaival megáldott. Számos meghívottunk volt az Uniótól, valamint az egyházterületektől, akik Isten üzenetét hozták számunkra. Továbbá értékes tanításokat kaphattunk nyugalmazott testvéreinktől, akik segítettek abban, hogy tekintetünket még inkább az örök igazságokat tartalmazó Igére szegezzük. Különleges figyelmet szenteltünk az oly fontos, egészséggel kapcsolatos újdonságokra és az ez irányú beszélgetésekre.

Különleges áldást jelentettek számunkra a keresztyén tapasztalatok megosztását célzó összejövetelek. Természetesen, szombaton együtt dicsóítottuk az Urat: imádkoztunk, tanulmányoztunk, énekeltünk, verseket és lelki tapasztalatokat mondtunk egymásnak. A nyugdíjas lelkészek kórusa megörvendeztette szívünket, s ez által még közelebb kerültünk Megváltónkhoz.

A Nyugdíjpénztár igazgatója, Teodor Huțanu testvér figyelmeztetett bennünket: már csak egy kevés idő, és Aki eljövendő, eljön minden bizonnyal! Orbán Adalbert teológiai tanárunk mélységes gondolatokat osztott meg velünk a valódi keresztyén szolgálatról. A mennyei kijelentést figyelembe véve – „ti vagytok a föld sója” –, Gabriel Vasilescu testvér bemutatta a lelki „só” erényeit: Jézus Krisztus szeretetét és feddhetetlenségét.

Hasznos és kellemes értekezletünk volt Eduard Călugăru testvérrel, az Unió pénztárosával, melynek során megismerhettük az Unió terveit a Méhkeri Misszió Központ korszerűsítésére és bővítésére vonatkozóan, majd bemutatta nekünk a 2016–2017-es missziós tervet.

Szombat reggel ketten szólták az Igét: Emilian Niculescu testvér, nyugalmazott lelkész, az Unió volt titkára, valamint Aurel Neațu testvér, az Unió jelenlegi titkára. Niculescu testvér igazán aktuális témát dolgozott fel: korunk profetikusszemponjtjait. Neațu testvér prédikációjában bátorított, hogy menjünk fel az Úrral a hegyre: „A ti éleetek és szolgáltatók tapasztalatának tekintélye van. Szükségünk van rátok. Az egyháznak szüksége van rátok. Az egyház vízvázalasztóhoz érkezett. Imádkozzatok érte és vezetőiért. Tanítsátok meg a fiatalokat, hogyan menjenek tovább... Célunk a hegy csúcsa!”

Életünk minden napját éljük az Úr szabadításának örömeiben, és sem az időskor, sem a betegség, sem a nélkülözés, és semmi más ne akadályozzon meg abban, hogy elmélyüljünk a menny állandó jelenlétben, az üdvösség áldásában, és Urunk, Jézus Krisztusunk fáradhatatlan szolgálatában. A mennyei szeretet az áldások koronájaként töltsé be lelkünket Jézus Krisztus feddhetetlenségével és az Igazság minden szolgájával való nagy találkozás iránti vágygal – Isten örök országában! Ámen! Jövel Uram Jézus! Maranatha! ■

A MISSZIÓ KOORDINÁTÁI

Interjú Florin Liga lelkésszel

MOST VAN AZ IDŐ, AMIKOR FEL KELL SORAKOZ-NUNK AZ ÉBRE-DÉS NAGY MUN-KÁJÁRA, MELYET ISTEN KÉSZÍT ELŐ VILÁGUNK SZÁMÁRA.

Adventszemle: Olvasóinkkal történelmi jelen-tőségű híreket oszthat meg Ruandában töltött misz-sziómunkájáról. Hogyan került oda, és miként ve-zette a Szentlélek ebben a határon túli misszioná-rius tapasztalatban?

Florin Liga: A nevem Florin Liga, Romániá-ban születtem, és 22 évvel ezelőtt költöztem az Egyesült Államokba. Arkansas államban lakom a feleségemmel és két gyermekemmel együtt, és két angol nyelvű gyülekezetben szolgálok lelkéssként. Ez év tavaszán lehetőségem nyílt részt venni az egyik fiammal, a 9 éves Joseph-fel az Adventista Egyház eddigi legnagyobb horderejű evangelizá-ciók kampányában, Ruandában.

ASz: Meséljen Ruandáról.

FL: Mi, akik a civilizált világgal azonosulunk, általában nem sokat tudunk Ruandáról, a négy romániai megyényi kis országról, amelyet Afrika Svájcának is tartanak. Az egyenlítőnél két fokra délre található Ruanda Afrika szívében fekszik a Nílus és a Kongó folyók között. Keresztény orszá-g, lakosainak többsége katolikus, de erőteljes

protestáns hagyományokkal is rendelkezik. A leg-utóbbi népszámlálás adatai szerint Ruanda a leg-sűrűbben lakott afrikai ország. A ruandai embe-rek körében a második legnépszerűbb vallás az adventizmus, ami azt jelenti, hogy a közel 12 mil-liós lakosság 12%-a adventista. S mivel a lakosság fele 15 év alatti, Ruanda az egyike azon országok-nak, ahol a legtöbb fiatal él.

ASz: Mi az oka a fiatalág illetően arányának?

FL: Bizonyára sokan emlékeznek még az 1994-es száznapos népirtásra. Szörnyűséges történetek szólnak arról, hogyan bujtották fel a hatóságok a hutu és tuszi törzsekhez tartozó, egyébként nyu-godt embereket, hogy egymásnak essenek! Képe-sek voltak közeli barátaikat, szomszédaikat is el-árulni, meggyilkolni! Ez volt a közelmúlt legvé-rengzőbb tömegmészárlása.

A statisztikai adatok szerint a mészárlásnak 300.000–400.000 túlélője van. Közel egymillió em-beirt gyilkoltak meg. Megerőszakoltak 250.000–500.000 nőt, és a nemi erőszak következménye-ként több tízezer nem kívánt gyermek született. A megerőszakolt nők több mint 67%-a HIV-fertő-zött. A vérengzések után több mint 75.000 özvegy és 100.000 árva maradt hátra. Kijelenthetjük tehát, hogy a „fiatalítás” lényegében e nemzeti tragédia következménye.

ASz: Vannak adatok arról, hogy milyen mérték-ben érintette ez a népirtás az Adventista Egyházat?

FL: Valószínű, hogy sokan nem ismerik az adventisták szerepét a ruandai vérengzésekben. Nem sokkal a konfliktus kirobbanása, azaz 1994 áprilisa előtt, a tuszi nemzetiségű adventistákat már rossz szemmel nézték a hutu milíciák. A vé-rengzések kirobbanása után három nappal bo-tokkal és bozótívágó késekkel felfegyverkezve be-hatoltak az Adventista Egyetemre, és elkezdték az ott rejtőzködő tuszik kivégzését. Több százan próbáltak templomokban, kórházakban, iskolák-ban vagy kormányhivatalokban menedéket ta-lálni. Háborús időkben a templomok és a kórhá-

zak mindig is védelmet nyújtottak, Ruandában azonban valóságos emberi mézárszékékké váltak ezek a helyek.

Megható egy hutu törzsbeli adventista lelkész története. A hutu milíciák megkérdezték tőle, hogy lemond-e a tuszi közösséghez tartozókból álló gyülekezetéről, hogy meggyilkolhassák a tagjait. Nem volt hajlandó engedni, ezért a legnagyobb árat kellett fizetnie. Azt mondják, hogy kiáltásai fölébresztették a falut, s ezzel riasztotta gyülekezetének tuszi tagjait, hogy menekülniük kell.

ASz: Huszonkét évvel a drámai események után milyen az ország helyzete ma?

FL: A múlt sebei annyira fájdalmasak, hogy máig sem gyógyultak be. Jó hír azonban, hogy a ruandai evangelizációs program, amelyet a Generál Konferencia tervezett és ültetett életbe, elnyerte nagyon sok ember tetszését, s ez mintegy része a nemzet helyreállítási folyamatának.

ASz: Konkrétan, milyen munkát végeztek? Mennyi ideig tartott az ottani szolgálat?

FL: Ruandába egy 90 előadóból álló csapattal együtt utaztunk az Egyesült Államokból, hogy részt vegyünk a legátfogóbb evangelizációs kampányon. Országszerte 2200 helyen tartottunk előadásokat – egy időben. Tizenkilenc napot töltöttünk Ruandában. Én Mubuga körzetben prédikáltam estéről estére az evangéliumot. Oda osztott be a projekt vezetője.

ASz: Az interneten hozzánk is eljutott hírekből tudjuk, hogy e misszionáriusi maratonon más is jelen volt az ön családjából.

FL: Való igaz, nem voltam egyedül, és szeretném, ha erre a kérdésre a fiam válaszolna, aki elkísért erre a ruandai szolgálatra:

„Joseph Liga a nevem, 10 éves vagyok, és a szüleimmel az Egyesült Államokban élek. Ez év májusában missziós utazáson vettem részt édesapámmal Ruandában. Nagyon vágytam Afrikába utazni, miután az egyik iskolai áhitaton láttam egy afrikai missziós beszámolót.

S bár alkalmam volt nagyon sok helyre utazni, a ruandai út minden bizonnyal életem legszebb utazása volt, s ez alkalomból is szeretném megköszönni mindazoknak, akik bátorítottak és támogattak. Mielőtt elutaztunk otthonról, megígértem, hogy megpróbálok legalább egyszer vagy kétszer prédikálni az evangelizáció ideje alatt. 9 évesen

(csak később, júniusban töltöttem a 10. életéve-met), én voltam az országos evangelizációs kampány legfiatalabb prédikátora!

Megismertem egy 12 éves fiút, aki édesanyjával jött el a sorozatra. Barátok lettünk. Ruandába érkezésünk után három nappal elhatároztam, hogy eleget teszek az ígéretemnek. Életem első nyilvános beszéde után annyira fellelkesített ez az új tapasztalat, hogy megkértem édesapámat, engedje folytatnom a prédikálást. Ott, azon a dombtetőn, minden este több mint 500 személy jött el, hogy Jézusról szóló igazságokat hallgathasson.

Az evangélium hívására több tíz, sőt, több száz személy válaszolt. Az utolsó prédikációk az Új Földről szóltak. Miután befejeztem az ígéhirdetést, elhatároztam, hogy én is átadom életemet Jézusnak, és keresztség által szövetséget kötök Vele. Másnap, az utolsó szombaton, az édesapám és az én prédikációm nyomán 325 személy keresztesztelt meg. Az evangelizációs kampánynak köszönhetően több mint 100.000 új taggal gyarapodott a ruandai egyház.

Azt akartam, hogy a keresztségem különleges legyen. És az is volt. Az eseményre 2016. augusztus 13-án került sor Satic helységben, amikor a családommal Romániába látogattunk. A keresztségemen, amelynek során másikat személy is szövetséget kötött az Úrral, jelen lehetek az unokatestvéreim és a romániai nagyszüleim is.

A történet azonban itt nem ér véget. Az amerikai 12 éves barátommal elhatároztuk, hogy eljövünk Romániába is, hogy részt vegyünk a 2017 februárjában tartandó evangelizációs kampányban. Csatlakozott hozzánk a testvérem is, a 13 éves Michael. Azt tervezzük, hogy a meghívások függvényében különböző helyeken tartunk egy-egy teljes sorozatot. Reményünk az, hogy példánk ösztönzést jelent majd további gyerekeknek és ifjaknak, hogy kivegyék részüket a missziómunkából. Hisszük, hogy most van az az idő, amikor fel kell sorakoznunk az ébredés nagy munkájára, amelyet Isten készít elő világunk számára. Isten minket úgy segítsen!”

ASz: Köszönjük, Joseph. De térjünk most vissza a ruandai testvéreinkhez. Jelenleg milyen kapcsolat van a két népcsoport között?

**HITELES
KERESZTÉNYSÉG
FLORIN
LIGA**

AMIKOR FELHAGYUNK AZON KÉPZELT KÉRDÉSEK MEGVÁLASZOLÁSÁVAL, AMELYEKET A KÖRÜLTÜNK ÉLŐ EMBEREK FELSEM TESZNEK, ÉS ARRÁ ÖSSZPONTOSÍTUNK, HOGY FELISMERJÜK ANNAK A KÖZÖSSÉGNEK A LELKI SZÜKSÉGLÉTEIT, AMELYBEN ÉLÜNK, S AZ EMBEREKKEL NEM CSAK EGY DOGMATIKUS HITET OSZTUNK MEG, HANEM AZ ISTENT MEGTESTESÍTŐ IGAZSÁGOT, AKKOR MINDEN BIZONYNYAL AZ EREDMÉNYEK AZ ELVÁRÁSOKNAK MEGFELELŐEK LESZNEK.

FL: A volt elnök, Habyarimana pártját, amely lényegében a gyilkosságok hátterében állt, törvényen kívül helyezték, és elfogadták az új alkotmányt, amely kizár bármilyen etnikai megkülönböztetést. A kampány során sokakat, akik az utóbbi 22 évben nem is beszéltek egymással, megérintett Krisztus szeretete, és válaszoltak a hívásra, hogy kössenek szövetséget az Üdvözítővel. A két népcsoport képviselői kezét nyújtottak és átölelték egymást a találkozóknak köszönhetően.

oldhatóan. Hogyan győződnek meg arról, hogy valaki tényleg adventista? Végül találtak egy hatékony azonosítási módszert.

Az Adventista Unió a negyedév elején minden rendőrőrhöz elküldi a negyedéves szombatiskolai tanulmányok heti címeit. Ha valakit kérdőre vonnak a hitét illetően, és azt állítja, hogy adventista, a rendőr megkérdi tőle, hogy mi a címe a heti tanulmánynak. Helyes válasz esetén szabadon engedik az illetőt. Ha nem tud válaszolni, azonnal ki kell vonulnia dolgozni. Igen egyszerű a történet következtetése: Ismeretek kell naprakészen a szombatiskolai tanulmányt! Legalábbis a ruandai adventisták számára ez egy létbizonyosság.

ASz: *Mit gondol, mi lehet e nagy méretű missziós terv sikerének a titka egy ilyen ellenséges hangulatú környezetben?*

FL: Az evangélium ereje hatékony bármely kultúrában, a föld bármely pontján. Szeretném azonban mégis hangsúlyozni az evangélium idő és térbeli szempontjait. Az eredmények nem azonosak mindenütt és mindenkor. Éppen ezért nagyon fontos a látásmód a szolgálatban, és az eredmények is azzal vannak összefüggésben, hogy milyen fontossági sorrendet állítunk fel. Meglehet, hogy más keresztény hitközösségek felhívására is hasonló válasz érkezett volna Ruandában, ám nagyon fontos, hogy ki lép át elsőnek az előítéletein, és vállalja fel az úttörőmunkát egy bizonyos területen. Mint ahogy az is valószínű, hogy egy másik területen végzett hasonló kampány jóval szerényebb eredményeket érhet el, függetlenül attól, hogy ki vezeti a kampányt, és milyen sok igazságot vagy hamisságot tartalmaz a tolmácsolt üzenet.

ASz: *Milyen missziós látással tért haza Ruandából?*

FL: Mélyebb értelmet nyert számomra Krisztus Lk 10:2 versében tett kijelentése: „Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” Minden területen nagyok a szükségletek, miközben egyre kevesebb az igazi munkás. A mi felelősségünk ösztönzőleg hatni minden gyülekezeti tagra, hogy vegye ki a részét a nagy aratás munkájában. Ide értem a gyerekeket is.

ASz: *Figyelembe véve, hogy Romániában a jövő évben lesz egy hasonló esemény, mit szeretne üzenni*

A MI FELELŐSSÉGÜNK ÖSZTÖNZŐLEG HATNI MINDEN GYÜLEKEZETI TAGRA, HOGY VEGYE KI A RÉSZÉT A NAGY ARATÁS MUNKÁJÁBAN. IDE ÉRTEM A GYEREKEKET IS.

ASz: *Megosztaná velünk egy tapasztalatát?*

FL: Elmesélhetek egy esetet, ami egy kicsit jobb kedvre deríthet. Havonta egyszer minden ruandai állampolgárnak közmunkát kell végeznie. A hatóságok elrendelték, hogy ez a nap legyen minden hónapban a negyedik szombat. Ez azonban nehéz helyzetbe hozta az adventistákat, mivel ők a gyülekezetbe és nem a munkába mennek szombaton. De mivel az adventisták sokan vannak, több mint egymillió tagot számlálnak, a kormány lehetővé tette, hogy másnap, vasárnap végezzék el a munkát a köz javára.

Csakhogy mindig vannak, akik próbálnak kibújni az önkéntes munka alól. Ha a rendőr valakitől megkérdezte, hogy miért nem dolgozik szombaton a köz érdekében, az illető azonnal adventistának vallotta magát. Másnap pedig senki sem ellenőrizhette, mivel csak az adventisták mentek ki önkéntes munkára. Így a rendőrség egy újabb gonddal szembesült, ami nem tűnt könnyen meg-

nekünk? A ruandai tapasztalat milyen mértékben lehet mérvadó itt is?

FL: Csak a Szentlélek képes felmérni, milyen eredményeket érhetünk el Romániában. Emberként azonban lehet saját véleményem, s ezt megosztom önökkel. Először is Románia nem Ruanda. Mások az elvárások, és nekünk is másoknak kell lennünk. A román társadalom sokkal világiasabb a ruandainál, s ennek értelmében az evangélium bemutatását is a helyi valósághoz kell igazítani.

Az evangelizáció nem egy olyan nyilvános előadás, ahol valaki megtanult verset vagy idézetet mond el kívülről, mint például egy zenés istentiszteleten, miközben egy képernyőre kivetítik a szöveget. Ellenkezőleg. Ez egy nagyon bonyolult tevékenység: nyitni kell a sebezhető emberek felé, és meg kell próbálni valódi és gyakorlati kereszténységet nyújtani számukra száraz elméletek és dogmák helyett, amelyek egyáltalán nem hatják már meg a posztmodern kor internet- és tévéfüggő polgárait. Ha a közelmúltig az emberek még a közül választottak, hogy gyülekezetbe menjenek-e vagy halászni, ma már a választás a körül forog, hogy bevásárlóközpontban vagy az internetet böngészve töltsék az idejüket.

Ilyen kontextusban az egyház nem játszik többé szerepet a jelenlegi romániai társadalomban. Elérkezett az az idő, amikor le kell szökünk arról, hogy hívjuk az embereket a gyülekezetbe. Ehelyett meg kell tanulnunk elvinni Krisztust olyan helyekre is, amelyek eddig elkerülték a figyelmünket. Meg kell keresnünk őket a parkokban és a tereken, a város utcáin és az őserdőben. Be kell járnunk az egész világot, hogy megtaláljuk azokat a szíveket, ahol lakozni akar a szeretet. Amikor felhagyunk azon képzelt kérdések megválaszolásával, amelyeket a körülöttünk élő emberek fel sem tesznek, és arra összpontosítunk, hogy felismerjük annak a közösségnek a lelki szükségleteit, amelyben élünk, s az emberekkel nem csak egy dogmatikus hitet osztunk meg, hanem az Istent megtestesítő igazságot, akkor minden bizonnyal az eredmények az elvárásoknak megfelelőek lesznek.

ASz: A jövőre vonatkozóan milyen missziós tervei vannak? Romániába is ellátogat 2017-ben?

FL: Jézus kegyelméből ez a tervem. És amint korábban már említettem, nem egyedül jönnék, hanem a fiaimmal. Természetesen, amennyiben konkrét meghívást kapunk a tervezett 2000 evangelizációs helyszín valamelyikére.

ASz: Minden a mi boldog reménységünkhöz kötődik: mit mondana olvasóinknak Jézus második eljövételéről? Sok van még hátra?

FL: Emeljétek fel szemeiteket és szíveteket, és ne feledjétek a Zsid 10:37 versében leírt ígéretet: „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik.” Kedveseim, mint ahogyan mondta egyik nagy hithősünk, kérlek, olyan mértékben legyetek készen, mintha Jézus még az éjjel eljönne, és dolgozzatok olyan lelkiismeretesen, mintha csak száz év múlva jönne el. ■

Florin Liga lelkész, Arkansas, Egyesült Államok

EGY MISSZIÓS TERV TÖRTÉNETE

A FEKETEHALMI EGÉSZSÉGGŐZPONT (BRASSÓ MEGYE)

„Íme, én... meggyógyítom őket”

A nagyvárosokban végzendő orvosi missziómunkára utalva jelentette ki Ellen White: „Minden nagyváros mellett egy szanatóriumnak kellene lennie [...], hogy az igazság magvait sok helyen elhinthessük. [...] Minden városban vannak férfiak és nők, akik elmennének egy közeli szanatóriumba, ha nem kell hosszú utat megtenniük.”

Ellen White rámutat arra, hogy az egészségközpontok alapítását nem a történelmi pillanattal szűkségessé. Ennek jól meghatározott okai vannak („mértéktelenség tölti be világunkat, és

orvosi missziót kellene alapítani minden nagyvárosban”), és nem csupán az amerikai társadalomban: „Egészséges táplálékot felszolgáló éttermek, rendelők, valamint betegeket gondozó szanatóriumok alapítása épp olyan fontos Európában is, mint Amerikában. Számos országban kell orvosi missziót alapítani, amely segítő kezet nyújtson Istennek a rászorulókért végzett szolgálatban.”

Az 1989 decembere utáni politikai nyitást lehetővé tette Romániában is a felekezeti egészségügyi intézmények tevékenységének újakezdését. Az adventista egészséges életfilozófiát előbb a Maros megyei Mezőmésesen alapított, immár húsz éves múltra visszatekintő Életmód Központ terjesztette, majd a Bákó megyei Podiș-i központ következett, valamint a vegetáriánus éttermek, továbbá a bukaresti „Premed” Központ, ma pedig már egy adventista kórházzal is egyre többet beszélnek.

Az említett intézmények jótékony hatása a betegekre könnyen felmérhető, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy az egyik említett központban minden hely már most foglalt a következő év nyaráig.

„Eredj [...] és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr!”

Minden új tervnek megvan a maga története és a maga emberei is, akik megvalósítják, de főleg a maga tapasztalatai, amelyeket a megvalósításban részt vevők szereznek a Magasságos Isten vezetése alatt. Így volt ez ebben az esetben is. Egy a Podiș-i egészségközpontban eltöltött turnus jelentette azt az eszközt, amely által Isten megvalósított egy életet, mi több, ez a tapasztalat egy új missziós terv kezdeményezéséhez vezetett.

A tékozló fiú példázatának egy másik változata ez, melynek során harminchat éven át tartó, a mennyei Atya tekintélyét semmibe vevő tévelygés után a történet főhőse nem a disznópásztorok éhező sorsára jut, hanem e világ minden előjogának örvendhet: sikeres karrier, irigylésre méltó társadalmi státusz és ennek megfelelő anyagi háttér. Csak a hozzá nagyon közel állók veszik észre

rajta az állandósuló depressziót, mely mögött sílány lelki élet rejtőzik, de mindenféle túlkapások és párkapcsolati kudarcok is.

Amint ez a személy eljutott a Podiș-i Egészségközpontba, „magába szállt”. Ekkor kezdődik a *hazatérés*: haza azokhoz a keresztyén értékekhez, amelyekre valamikor tanították, haza az egészséges életmódhoz, haza új családjához, amelyben Isten egy örökösrel áldja meg őt.

Az áldások illetően lavinájával szemben nem maradhat érzéketlen az ember. A feleség feltételek nélküli támogatását, valamint Marius Cojocaru lelkész pártfogását élvezve, továbbá a Podiș-i központ igazgatója, Costel Iosub testvér hozzáértő és hathatós segítsége révén születik meg a „Jordán Vize” Humanitárius Alapítvány, egy olyan terv kis „laboratóriuma”, amelynek célja teljessé tenni az „egészségügyi háromszöget” egy újabb szakintézménnyel, a család lakhelyéhez, Brassóhoz közel.

„És tön az Úr... nagy... jeleket és csodákat... a mi szemünk láttára”

A leendő egészségügyi központ megalapításának első problémáját a telek megvásárlása jelentette. Egy meglehetősen nagy kiterjedésű, kellőképpen félreeső, de autóval mégis könnyen megközelíthető házhelyre volt szükség, amely legalább a minimális közművesítéssel rendelkezik.

Több telek megtekintése, több száz telefonbeszélgetés és nem kevés aggodalommal töltött pillanat következett. A turisztikai besorolású Brassó környékén nagyon magasak a telekárak. És amikor egy nem egészen szerencsésnek mondható kompromisszum és a szomorú beletörődés között oscilláltunk, Ovidiu Greavu testvér a megfelelő személyhez irányított, és néhány hét elteltével már az alapítvány tulajdonába is került a 6,5 hektáros erdőszéli kis fennsík a Geamăna patak közelében, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a környékre.

Mivel nem lakott területről van szó, a környéken nem végeztek hidrogeológiai tanulmányt, s így hiányos információkkal rendelkezünk a talajvíz mennyiségével kapcsolatban. Abban a reményben fogtunk hozzá a fúráshoz, hogy viszonylag elérhető mélységben találunk majd megfelelő vizet. Amint miután 60 méter mélységig fúrtunk, és még mindig nem találtunk vizet, igencsak elcsüggedtünk. Szomorúan mentünk szabadságra.

Néhány nap múlva azonban a projektvezető, Fane Coșman testvér tömör üzenete vigasztalást hozott szívünknek: „Találtunk vizet, megfelelő a vízhozam!” Amit azonban nem tartalmazott az üzenet, és csak hazatérésünk után szereztünk tu-

domást róla, hogy a 130 méteres fúrási mélységet elérve a szakemberek szomorú következtetésre jutottak: „Itt nincs víz.” Rossz hír volt ez, amit azonban az Ésa 30:25 versében leírt ígéretben bízó Coșman testvér már ódzkodott velem közölni („és lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok”).

De nem is volt rá szükség, mivel még 48 óra sem telt el, és víz tódult a furatba, és körülbelül 110 méter mélységből édes, iható víz emlékeztetett bennünket a Hóreb sziklájából fakadó víz csodájára.

Egy másik, még nehezebbnek bizonyuló akadály volt az építési engedélyhez szükséges véleményezések beszerzése. Egy sürgősségi kormányhatározat, amely az engedélyezési folyamat idején jelent meg, gyakorlatilag több mint egy évre leállította a munkánkat. Egy éven át tartó kérdések, hiábavalónak látszó erőfeszítések és imák, amelyek úgy tűnt, hogy nem találnak válaszra.

De ahogy a próféta is mondja, „amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ésa 55:9). A probléma megoldása érdekében az Úr úgy rendelkezett, hogy szükségessé váljon a szavazókörzetünkhöz tartozó képviselő és a város polgármesterének a közbelépése azért, hogy később, a terv nyilvános bemutatása révén ezen személyeknek alkalmunk nyíljon személyesen kapcsolatba kerülni a Szentírás és a Prófétaág Lelke írásaival.

ISTEN SEGÍTŐ KEZE DAN CONSTANTINESCU

OLY NAGY SZÜKSÉG VAN EGÉSZSÉGES ÉTELEKET FELSZOLGÁLÓ ÉTTERMEK, KEZELŐKÖZPONTOK, BETEGGONDOZÓ SZANATÓRIUMOK ALAPÍTÁSÁRA... ORVOSI MISSZIÓKAT KELL ALAPÍTANUNK, AMELYEK ISTEN SEGÍTŐ KEZEKÉNT CSELEKDJENEK A BAJBA JUTOTTAK SZOLGÁLATÁBAN.

„Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!”

Emberi szemmel azonban a legnehezebb akadályt – a pénzügyi-gazdasági nehézségek éveiben – a terv kivitelezéséhez szükséges anyagi alap megteremtése jelentette. A család anyagi forrásai lassan kiapadtak, s az alapító tagok aggodalma ilyen körülmények között a lehető legtermészetesebb volt. Annál is inkább, hogy a munkálatok megkezdése utáni első évben az egyéni támogatások igen szerények voltak. Az egyedüli jelentősebb támogatás a Romániai ASI részéről érkezett.

Az ez irányú számos felhívás úgy tűnt, nem talál válaszra, a támogatási felajánlások az ígéretek szintjén maradtak, s már furdalt a lelkiismeret, hogy egy olyan terv kivitelezésébe kezdtem, amely meghaladja anyagi lehetőségeinket. A jövő egyre sötétebbnek tűnt.

Elég volt azonban egy hétig tartó böjt és ima, hogy bátorítást kapjak arra vonatkozóan, hogy az épülő mű „a Felségesnek rejtekében” van, és „a Mindenhatónak árnyékában” halad előre. Az elkövetkező napokban ismert, vagy általam sosem látott személyek mutattak érdeklődést a leendő egészségközpont iránt, és ajánlották fel szerényebb vagy jelentősebb adományukat, mint ahogyan Pál idejében is történt: „Erejük szerint, sőt erejük felett is adakoztak”.

A Speranța TV „Jurnal de credință” című műsorába való meghívás ismertebbé tette a tervünket, s a „mű kincstára” ezáltal is gyarapodott. Megható volt az alig hároméves kislány, Miriam gesztusa, aki anyagi lehetőségei hiányában megkérte az édesanyját, hogy küldjön róla egy képet, amint épp imádkozik a Feketealmi Egészségközpont építésének befejezéséért.

Természetesen addig még nagyon sok a tenivaló, anyagi forrásokra van szükség, de építőanyagokra és munkaerőre is. Számításaink szerint, megfelelő finanszírozás mellett a munka a jövő év végére befejeződhet. Most azonban még bizakodóbbak és derűlátóbbak vagyunk annak tudatában, hogy „az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!” (Sir 3:22). ■

Dan Constantinescu, a „Jordán Vize” Humanitárius Alapítvány elnöke

Ha szeretné támogatni a Feketealmi Egészségközpontot, megteheti a „Jordán Vize” („Apa Iordanului”) Humanitárius Alapítvány következő bankszámláin:

Banca Românească

RO11BRMA0999100047677533 – lej;

RO11BRMA0999100047677727 – euró;

RO11BRMA0999100047677824 – dollár.

GYŰLÖLTE-E ISTEN ÉZSAÚT?

A következőket olvassuk Róma 9:13 versében: „Miképpen meg van írva: Jákobot szerettem, Ézsáút pedig gyűlöltem.” Pál apostol azt mondja, hogy Isten már az ikrek, Ézsáú és Jákob születése előtt – még azelőtt, hogy valamelyikük jót vagy rosszat tett volna, vagy hogy választási lehetőségük lett volna – kifejezésre juttatta, hogy Jákob kedvesebb számára. Az igeszakasz magyarázata helyett, még mielőtt ellenvetéseink lennének, Pál ekképpen válaszol: „Sőt inkább kicsoda vagy te, ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-e a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így?” (Róm 9:20). Vajon a „milyen az Isten?” kérdés a legfontosabb, ami megfogalmazódik ebben az igeszakaszban, főleg abban értelemben, hogy mi történik, ha Isten nem engem választ az Ő tervéhez?

Ézsáú nem becsülte elsőszülöttségi jogát a lelki felelőségek miatt, Jákob azonban épp ezek miatt vágyott az elsőszülöttségi jogra. Vajon Isten eleve rendelte el, hogy így legyen? A Biblia bemutatja Isten ítéletét, amely az emberi cselekedetek és választások következménye, s ami lényegében kizárja az eleve elrendelés gondolatát. Az ember felel a tetteiért, mivel szabadon dönthet, hogy engedelmes lesz vagy sem Istennek. Isten mindentudása tette lehetővé Jákob kiválasztását Ézsáú hátrányára, még a születésük előtt, vagyis, Isten egy jövendölést mondott, mivel Ő képes előre látni a jövőt anélkül, hogy feltételekhez kötné. Róma 8:29 versében olvassuk: „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek”. Ha figyelembe vesszük a Jn 3:16 versében elhangzó „valaki hiszen” és más, ehhez hasonló szókapcsolatokat, megérthetjük, hogy Krisztus minden emberért meghalt, ám csak azok nyernek szabadulást, akik hisznek Jézusban. Őket Isten már előre ismeri, hiszen látja a jövőt. Őket Isten választotta ki az üdvösségre, mivel ők a hasonélvezői az ember megmentését célzó tervnek.

Miért, és főleg milyen területen lett elutasítva Ézsáú? Elsőszülöttként neki kellett volna atyja, Izsák áldásában részesülnie. Mit is jelentett ez az áldás? Ézsáú anyagi áldásokban részesült: az Áb-

raháménál is nagyobb hadserege volt (1Móz 32:6, vö. 14:14), és az utódai is jólétben éltek. A pátriárkák áldásának azonban lelki vetülete volt. Izsák leszármazottjának, Ábrahám fiának tovább kellett vinnie azt a nemzetségi vérvonalat, amelyben majd megszületik a Messiás. Ez lelki felelőséget vont maga után, amelyet azonban a világias Ézsáú (Zsid 12:16) megvetett, Jákob azonban vágyott. Isten ezért helyezte Jákobra a vágyott felelőséget.

Ebből megértjük tehát, hogy mit is jelentett Ézsáú elutasítása. Nem kapta meg a jogot, hogy a Messiás elődei közé soroltasson, vagyis, nem kapott szerepet vagy bármilyen szolgálatot a Messiás eljövételében. Isten azonban nem tagadta meg Ézsáútól a megtérés, a személyes választás és a Szentlélek munkájának tapasztalatát. Ézsáú sokszor szállt szembe élete során a Szentlélek vezetésével, máskor viszont hallgatott rá. 1Móz 33. fejezetében Ézsáú testvéreinek nevezvén fogadja Jákobot, miközben Jákob úgy mutatkozik be, mint a szolgálója (1Móz 33:8-9). Mintha a tékozló fiú és a szerető édesapa találkozását látnánk. 1Móz 36:7 versében azt olvassuk, hogy Ézsáú végül úgy dönt, elköltözik, hogy békesség legyen a testvérek között – mintha Ábrahámot látnánk, aki az ország jobb területét felebarátjának hagyja.

Következésként, Pál megfogalmazása nem azt jelenti, hogy Ézsáú a megváltási terven kívül esett. Isten különböző ajándékokat ad az embereknek, és különféle felelőségeket bíz rájuk az embertársak szolgálatára adott ajándékok függvényében. A Biblia egyértelmű az üdvösségre vonatkozóan, és azt mondja, hogy az minden ember rendelkezésére áll: „Istenünk...aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim 2:3-4). ■

**IGÉK ÉS
JELENTÉSÜK
GABRIEL
IȘVAN**

**A BIBLIA EGYÉRTELMEŰ
AZ ÜDVÖSSÉGRE
VONATKOZÓAN, ÉS
AZT MONDJA, HOGY
AZ MINDEN EMBER
RENDELKEZÉSÉRE ÁLL:
„ISTENÜNK ... AKI AZT
AKARJA, HOGY MIN-
DEN EMBER ÜDVÖZÜL-
JÖN ÉS AZ IGAZSÁG
ISMERETÉRE ELJUS-
SON” (1TIM 2:3-4).**

Gabriel Ișvan, a Munténiai Egyházterület Vallásszabadság és Kommunikációs Osztály igazgatója

HOGYAN VEZET ISTEN?

Sors, szerencse, véletlen egybeesés, a természet törvényszerűsége, vagy pedig Isten? Ki vagy mi áll a sors, az események vagy az élet mögött? Ezek nem olyan kérdések, amelyeket alkonyatkor, napraforgómagot bontogatva, időöltésként teszünk fel, és nem képezik egy bizonyos vallási csoportosulás vagy propaganda-filozófia szellemi birtokát sem. E kérdések az ember állandó megoldást és választ kereső törekvéseiből fakadnak.

Legalább két ok késztetett arra, hogy ezt a témát válaszszam. Az első szorosan kapcsolódik a valláshoz. Napjainkban a vallás fontos szerepet játszik a társadalomban. Hitük alapján megosztja az embereket. Minden hittel együtt jár egyfajta életmód is, ám az életmódon túl minden hit az elme kemencéjében „kisüt” egy „életfelfogást”, amellyel az ember étellel kapcsolatos filozófiáját, ontológiáját táplálja. Ilyen értelemben megértem azt a sokféle véleményt és felfogást, ami jelen van széles e világon Isten vezetésével kapcsolatosan.

Azonban mélyen gondolkodóba ejt, hogy milyen sokféle vélemény fogalmazódhat meg emberek azon közösségében, akik ugyanazt a hitet vallják, és a teológiájuk is ugyanaz. De még ha különbözőek is vagyunk, Isten csupán csak egy. S még ha szabadon szűrhetjük is át az információkat, a kinyilatkoztatás nem szívárványszínekben következik be, hogy aztán mindenki kiválassza a neki tetsző színt. A Szentírás egy Istenről beszél, aki nem téveszthető össze a filiszteus pogányság vagy a görög filozófia isteneivel. A Szentírás Istene nagyobb a jeruzsálemi templomnál, településem gyülekezeténél, de még a saját felfogásomnál is, és mindemellett ugyanaz a képe Mózes első könyvétől a Jelenésekig. Ebben a vallási környezetben különbözőségünk vajon Isten sokféleségét jelenti?

A második ok ahhoz a világhoz köthető, amelyben élünk. Ez létezésünk kerete. Erőforrásai segítségével kiépítettünk egy olyan emberi kultúrát, amely az élet minden területét átjárja akár az egyszerű, akár a fényűző életéről beszélünk. Az életnek többletet adó kultúra nem átalott kialakítani egy sor veszélyes szokást: felületességet, közönységességet, közönnyt, közepszerűséget, unalmat és mesterséges aluszékonytságot. Mindezek a létezés tervét egy vegetáló, üvegházi élet felé tolják, egy olyan létezés felé, amely elveszti a természetességet, és tetszik neki a mesterséges. Üvegházi zárt kultúrák közepette egy olyan Istennel, aki vissza lett szorítva saját kijelentései közé, a „Hogyan vezet Isten?” kérdésre a válaszkérés még inkább szükségessé válik.

Szinkópák nélküli kép

„És lőn, amikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba. Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a Veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövének ki Izráel fiai Egyiptom földéről. És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megeskettvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyéték innen magatokkal. És elindulának Szukhótból, és táborba szállának Ethámban, a pusztá szélén. Az Úr pedig megy vala előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől” (2Móz 13:17-22).

Egyiptom elhagyásakor nem állt az izraeliták rendelkezésére a „google map”, vagy bármilyen műholdas nyomkövető rendszer. Utazásukat a felhő- és tűzoszlop határozta meg. Jelenlétének ezen bizonyítékaival Isten felvállalta népe vezetését. Mondhatnánk, hogy ez elég egyszerűnek tűnik. Ám a dolgok nem voltak olyan egyszerűek, mint amilyeneknek ma tűnnek. Isten vezetési módjának megértése érdekében kitérek néhány elvre, amely az említett szakszból kihámozható:

Mi kiszámíthatóságot szeretnénk, Isten a paradoxont választja

Amikor akcióba kezdünk, mindig gondosan kiválasztjuk a megfelelő lehetőséget. Nem vállalunk hosszú utazást, ha rövid utazást is megtehetünk. Meghatározzuk a végső célt, aztán az útszakaszt, amely a leggyorsabban a célhoz vezet.

Istennek azonban több lehetősége is volt. Váratlan módon egy hosszú utat ajánl, figyelembe véve egy egyszerűnek tűnő tervet: „Netalán mást gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba” (17. vers). Nem arról van szó, hogy nekik részt kell venniük a háborúban, és nincs szó közvetlen fenyegetésről sem. Isten ismeri a szem hatalmát, és nem akarja kitenni népét egy háború látványának.

A hit néha meglepszik azzal a gondolattal, hogy úton van, és nem akar számolni a veszélyekkel, okokkal és körülményekkel. Szeretünk kiszámíthatóak lenni az életben. Szeretjük felsorakoztatni az okokat és okozatokat, és merev szabályok között vergődünk. Tőlünk jelentősen eltérő módon, Isten tetteinktől eltávolodva dolgozik. Túllát azon, amit mi látunk. Kiszámíthatóság helyett Isten javaslatai pa-

radoxonoknak tűnnek. Ilyen értelemben az Egyiptomot elhagyó izraeliták – „mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül” (2Móz 12:37) – végül egy teljesen kicserélődött nemzedéke érkezett meg Kánaán határába, Józsuén és Káleben kívül. A két túlélőt az különböztette meg nemzedékétől, hogy hitük képes volt túllépni „személyes elvárásaikon”. Ők elfogadták azt a tényt, hogy Isten útja egy paradoxon az emberi elvárásokhoz képest.

Mi az információt választjuk, Isten a „képzésünket”

A mennyei vezetés második érdekes vetülete az információval kapcsolatos isteni számítás: „...ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba” (2Móz 13:17). Az ismeret egyik korlátja a fizikai tényező. Nem vagyunk képesek túllátni szemünk „látómezején”. Ezzel szemben Isten „látja”, hogy mi van az úton túl. S ezt a mennyei képességet mintegy kiegészíti azoknak a reakcióknak az ismerete, amelyeket az ember ilyen helyzetben megtesz. Isten tudja, mi van előttünk, és ugyanolyan jól ismeri a reakcióinkat is az előttünk levő dolgok láttán. Nagy hiányosságaink vannak reakcióink féken tartásában, hát még abban, hogy helyesen használjuk fel az információkat.

Ebben a képben Isten úgy dönt, hogy az emberben egy új jellemet alakít ki. Milyen érdekes ez a lépése azon emberi hajlammal szemben, hogy mindig uralni akarjuk az információt! Nem elég tudni, hová megyünk, ismerünk kell az oda vezető utat is. Mi próbálunk az információból egy utat kihámozni, Isten azonban az útból jellemformálást hoz ki. Ennek a folyamatnak ára van. Isten tudja, hol, hogyan, és hogy mennyi az ára. A legtöbb esetben inkább választjuk a rabszolgasorsba való visszatérést az ár megfizetése helyett. Más szóval, néha a hit a bűnösnek a jellemre történő, betűről betűre való megtanítását jelenti. Ez az az út, és nem más, amelyen Isten vezet az embert.

Mi gyorsan akarjuk, Isten pedig biztosan

„Kerülő úton vezet azért Isten a népet, a Veres tenger pusztájának útján” (18. vers). Amikor a gyermekem arra kért, hogy cipelhesen ő is egy tele flakont, azt mondtam neki, hogy nem képes rá. A saját magára vonatkozóan erős véleménnyel rendelkező gyermek mégis megemelte a flakont. Többszöri próbálkozásra megállapította, hogy az apjának igaza van, és hogy a „tigris” lényegében csak egy házi „kiscica”. Különleges módon Isten nem lép túl az emberi méltóságon, és nem károsítja bárkinek is a személyiségét. Türelmes, és időt biztosít mindenkinek, hogy megismerhesse Őt olyannak, amilyen valójában. A viharok elkerülése nem jelenti a cél elérésének kényelmes módját. Kerülő úttal Isten a lehető leghevesebb viharon – az önmagunk gyengeségeivel való találkozáson – vezet keresztül. Ha nem vagy képes harcot vívni a békével, ké-

nyelemmel, nyugalommal és jóléttel, akkor nem vagy készen arra sem, hogy harcot vívj Istenért a pogányok útján. Miközben a harc a bátorság felszínre kerülésének alkalma, a legtöbb esetben a nyugalmi pillanatok az életünkben levő gyengeségek azonosításának pillanatai.

Mi szép tájat akarunk, Isten a pusztát javasolja

Az izraelitáknak Isten által javasolt útvonal a pusztá felé vezetett (18. vers). A legtöbb esetben Isten felől érdeklődünk, amikor elveszítjük az irányt, vagy az élet száraz, kényelmetlen, pusztát idéző légköre szorongat. Miért vezetne Isten a pusztá felé? Miért kellett Mózesnek a pusztában tanulnia? Miért volt Pál az arabiai pusztában?

A pusztaság a semmi helye. Amikor azt hisszük, hogy van válaszunk a tudatlanok számára, és hogy vagyunk valakik ebben a világegyetemben, és úgy gondoljuk, hogy van elég tudásunk ahhoz, hogy elkészíthessük Isten vezetésének térképét, a pusztá a legjobb hely az elmélkedésre és újjáébredésre. Valahányszor a világ gyönyörű tájait keressük, az út nem fog Istenhez vezetni. Akkor jutunk Istenhez, amikor a pusztát használjuk annak érdekében, hogy megismerjük önmagunkat. Ha megértjük, hogy semmik vagyunk, akkor Isten nem egy lehetőség, hanem az egyetlen megoldás lesz számunkra.

Mint ahogy Izraellel volt a felhő- és tűzoszlop, úgy van velünk is Isten. Ha megszokjuk a fényt, azt hihetjük, hogy világosság nélkül is láthatjuk a világot, és oda jutunk, hogy különböző megfogalmazásokkal határozzuk meg Istent, szavakkal vagy elméletekkel, amelyek megfelelnek vagy sem egy olyan csodálatos Istenre vonatkozó bibliai képnek, akit még az egek sem fogadhatnak be. Isten előtt talán a leghelyesebb út az alázat útja. Annak az alázatnak az útja, amely elismeri az isteni hullámhossztól idegen emberi felfogások kudarcát. Ha úgyis Isten irányítja életünket, miért akarjuk mi irányítani az élet Istenéről szóló magyarázatokat? Jób szavai talán hasznosak lehetnek feddhetetlen tudományunk érdekében: „Meggvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nekem, és fel nem foghatom... Ezért hibáztatom magam és bánkódom [megtérek] a porban és hamuban!” (Jób 42:3,6). ■

ISTENNEL
A PUSZTÁBAN
DORU
PARASCINET

ISTEN ELŐTT TALÁN
A LEGHELYESEBB
ÚT AZ ALÁZAT ÚTJA.
ANNAK AZ ALÁZAT-
NAK AZ ÚTJA, AMELY
ELISMERI AZ ISTENI
HULLÁMHOSSZTÓL
IDEGEN EMBERI FEL-
FOGÁSOK KUDARCÁT.

Doru Parascinet lelkész, Észak-Erdélyi Egyházterület

KIÉ ISTEN?

KRISZTUS NEM JELENT ÉRTÉKET SZÁMUNKRA, HA NEM ISMERJÜK EL ŐT SZEMÉLYES MEGVÁL-TÓNKNAK. AZ ELMÉLETI TUDÁS NEM HASZNÁL NEKÜNK. VELE KELL TÁPLÁL-KOZNUNK, BE KELL FOGAD-NUNK ŐT SZÍ-VÜNKBE, ÉS ÍGY ÉLETE A MI ÉLE-TÜNKKÉ VÁLIK. HOZZÁ KELL IDOMULNUNK SZERETETÉHEZ, KEGYELMÉHEZ.

Mondják, hogy a hinduk közel 300 millió istent imádnak. A feleségem dolgozott egy klinikán, ahol két orvos hindu vallású volt. Az egyikük ezt mondta a feleségemnek: „Nekem van egy istenem, a társamnak pedig egy másik.” Miért van ilyen sok isten? Hogy lehet mindenkinek más istene? A Szentírás egyetlen Isten létezéséről beszél. Ez azt jelenti, hogy az egész világnak ez az egy Istene kell, hogy legyen, és akkor eltűnne a többistenhit. A Biblia aranykönyve a következőképpen hangzik: „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Isten szerette és szereti a világot, Neki kell lennie minden ember Istenének.

Amikor a Jónást szállító, Társhisa tartó hajó viharba került, általános pánik vett erőt az emberek, még azokon is, akik nagyon jól ismerték a tenger szeszélyeit: „Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, ki-ki az ő istenéhez...” (Jón 1:5). Lehet, hogy az utasok is ugyanezt tették, egy valakinek a kivételével: „Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt” (5. vers). Elkéseredve könyörögtek a hamis istenekhez, és épp az igaz Isten imádója feküdt le aludni! Természetesen ő nem imádkozott! De nem hagyták őt aludni: „Hozzáméne a kormányos mester, és mondá neki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem vesszünk el!” (6. vers).

Minden egyes tengerész saját istenéhez kiáltott, és Jónást is felszólították, hogy imádkozzon Istenéhez. Ennek a cikknek a címe: „Kié Isten?”. Ezzel a mennyek Istenére, a Teremtő Istenre utalok, Akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28).

Mi nem úgy fogjuk fel Istent, mint egy személytelen kozmikus erőt, ami valahol tőlünk nagyon távol van, és kapcsolatban sincs velünk. Ő a mennyei Atya, a mindenség Alkotója, a mi Teremtőnk. De hogyan válaszol a biblia a címben feltett kérdésre? Helyes-e így mondanunk: az én

Istenem, a te Istened, az övé, a miénk, a tietek, az övék? Ő nem egy és ugyanaz? Az alábbiakban választ adok erre a kérdésre.

A pátriárkák általánosságban beszéltek az örök és mindenható Istenről. Íme, néhány példa Ábrahám életéből:

- » „Ábrahám pedig tamariskuszfákat ültete Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét” (1Móz 21:33).
- » „És monda Ábrám Sodoma királyának: Feleltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, az ég és föld teremtőjéhez” (1Móz 14:22).
- » A következőt mondta szolgájának: „Az Úr az égnek Istene, ki engem kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságaimnak földjéről...” (1Móz 24:7).

De szintén a pátriárkák és a környezetükbe tartozók egy személyes Istenre is utaltak. Íme, néhány példa:

- » Ábrahám szolgája: „Áldott az Úr az én uramnak, Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő irgalmasságát és hűségét az én uramtól” (1Móz 24:27).
- » Jákob Lábánhoz: „Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem...” (1Móz 31:42).

Maga Isten ekképpen nyilatkozott:

- » Izsáknak: „Én vagyok Ábrahámnak, a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok...” (1Móz 26:24).
- » Jákobnak: „Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene...” (1Móz 28:13). A Szentírás pedig a későbbiekben feljegyzí: „Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival, és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja Izsák Istenének” (1Móz 46:1). Isten ekkor így szólt: „Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Egyiptomba: mert nagy néppé teslek ott téged” (3. vers).

» Amikor megjelent Mózesnek a Hóreben, így szólt Isten: „*Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene*” (2Móz 3:6).

Az első öt parancsolatban Isten úgy mutatkozik be, mint a parancsolatok címzettjének személyes Istene:

- » „*Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából*” (2Móz 20:2).
- » „*Mert én, az Úr, a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok*” (5. vers).
- » „*Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd*” (7. vers).
- » „*De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja*” (10. vers).
- » „*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad te néked*” (12. vers).

Az igaz és teremtő Isten kell, hogy legyen a mi személyes Istenünk, de nem elég csupán elméleti, teológiai és bibliai ismerettel rendelkezni Róla. A démonok pontosan tudják, amit tudni lehet az Istenségről. Egy démon sem ateista. Hiszik, hogy Isten valóban létezik, sőt, még rettegnek is Tőle (lásd Jak 2:19). „Az ismeret felfuvalkodottá tesz” (1Kor 8:1). Ez nem feltétlenül van így, de megtörténhet.

Jézus azon szavaira utalva, hogy az Ő testét kell ennünk és az Ő vérét kell innunk ahhoz, hogy életünk legyen, az Úr szolgálólánya a következőket írta:

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (*Jézus élete*, 389).

Egy újabb kijelentés, mely lényünk Urunkkal való eggyé olvadását hangsúlyozza:

„Tökéletes engedelmessége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az

Ő szívével; akaratunk beleolvad az Ő akaratába; lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével; gondolatainkat foglalyl ejti; és az Ő életét éljük.” (*Krisztus példázata*, 312).

Ilyen folyamatot és beteljesedést helyezett kilátásba Péter is: „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeséivé legyetek, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:3-4). Az isteni természet részesei! A menny Istene az én Istenem lesz, ha eljutok oda, hogy megismerem Őt személyesen kapcsolat és tapasztalat által, mint ahogy arra Pál apostol is rámutat: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához” (Fil 3:10).

Naomi látva Orpa döntését, ekképpen tanácsolta Ruthot is: „Íme, a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után” (Ruth 1:15). Ez a kijelentés hasonlít az Üdvözítő szavaihoz, amelyek megdöbbeneték a tanítványokat: „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül, és nem járnak vele többé ő vele. Mondta azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok-menni?” (Jn 6:66-67). Péter nagyszerű választ adott: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad” (68. vers). És íme, Ruth válasza: „Ne unszold, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek, és ahol te megszálpsz, ott szállok meg; néped az én népem, és *Istened az én Istenedem*” (Ruth 1:16). Remek választás: „Istened lesz az én Istenedem”, mivel Ő az egyedüli igaz Isten, és Ruth szerette Őt.

Ugyanezt mondta a gyerek Jézus is Józsefnek és Máriának: „Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek *az én Atyámnak dolgai*?” (Lk 2:49). És később is, a templomban, a galambárosoknak: „Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek *az én Atyámnak* házát kalmárság házává” (Jn 2:16). Mielőtt meghalt a kereszten, ezt mondta: „Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: *ELI, ELI! LAMA SABBAKTÁNI?* Azaz: *Én Istenedem, én Istenedem!* Miért

A SZEMÉLYES ISTEN STEFAN RADU

**MI NEM ÚGY FOGJUK
FEL ISTENT, MINT EGY
SZEMÉLYTELEN KOZMI-
KUS ERŐT, AMI VALA-
HOL TŐLÜNK NAGYON
TÁVOL VAN, ÉS KAPCSO-
LATBAN SINCS VELÜNK.
Ő A MENNYEI ATYA,
A MINDENSÉG ALKO-
TÓJA, A MI TEREMTŐNK.**

A BIOLÓGIAI HOVATARTOZÁS NEM ELÉGSGÉES. AKIK CSAK ERRE SZORÍTKOZNAK, EL FOGJÁK VESZÍTENI AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGOT. AZ ÚR AZ ÉN ISTENEM, MERT Ő AZ ÉN TEREMTŐM, AM ÉN HOZTAM EGY DÖNTÉST. ÍME, A JÁKOB DÖNTÉSE: „HA AZ ISTEN VELEM LEÉND, ÉS MEGŐRIZ ENDEM EZEN AZ ÚTON, AMELYEN MOST JÁROK, ÉS HA ÉTELÜL KENYERET ÉS ÖLTÖZETÜL RUHÁT ADÁND NÉKEM;ÉS BÉKESSÉGGEL TÉREK VISSZA AZ ÉN ATYÁMNAK HÁZÁHOZ: AKKOR AZ ÚR LEÉND AZ ÉN ISTENEM.” (1MÓZ 28:20-21)

hagytál el engemet?” (Mt 27:46). Ez csupán egy elkeseredett kiáltás volt? Íme, mit mondott Jézus feltámadása után Mária Magdolnának: „Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához, és mond nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez” (Jn 20:17). Mennybemenetele után, János első látomásakor, a következő szavakat intézi a sárdisi gyülekezethez: „Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek” (Jel 3:2 – más fordításokban: *az én Istenem előtt teljeseznek* – a ford. megjegyz.). Különböző helyzetekben így fejezte ki magát Urunk, Jézus Krisztus: „Én Atyám, Én Istenem!”

Pál apostol a következő kijelentéseket tette e tekintetben:

- » „Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy a ti hiteknek az egész világon híre van” (Róm 1:8).
- » „Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztetek...” (2Kor 12:21).
- » „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban” (Fil 4:19).

Tulajdonképpen mit jelent ez a kifejezőmód, és miért fontos tudnunk ezt? Engedjük, hogy erre a Szentírás válaszoljon:

- » „Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez” (Zsolt 42:9).
- » „Az Úr az én kősziklám, várom és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, Ő benne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem” (18:3).
- » „Mikor kiáltok, hallgass meg engem, *igazságomnak Istene*; szorultságomban tág tért adtál nekem; könyörülj rajtam, és halld meg az én imádságomat!” (4:2).
- » „Miért csüggedsz el, lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek” (42:11).

Mit fedeztünk fel ebben a négy versben? A következőket:

- » *Életem Istene*: fizikai létezőm, Ő a mindelem, az életem és még annál is több.
- » *Oltalmazó Istenem*: ami szabadulást, biztonságot és erőt nyújtó jelenléte jelent: sziklám, várom, szabadításom, kősziklám (ismét), ahová

elrejtőzhetem, pajzsom, üdvösségem és menedékem.

- » *Igazságomnak Istene*: vagyis lelki életem lényegét jelentő igazságom forrása.
- » *Szabadító Istenem*: mivel Ő a bűntől való szabadulás és az örök élet egyedüli reménye.

Másfelől pedig, amikor *Istenemet* örök, mindenható, teremtő, üdvözítő Istennek nevezem, akkor ez a következőket jelenti:

- » hovatarozást
- » függőséget
- » engedelmességet
- » biztonságot
- » megalégedést
- » örök életet

A tanítványok elméjében megjelent egy felfogás, miszerint az evangéliumot korlátozza nemzetük, még azon tanítások ellenére is, amelyeket Krisztus adott nekik munkájukra vonatkozóan. Igaz, hogy amikor első ízben kiküldte őket kettesével a munkába, a következő tanáccsal látta el őket: „Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritanusok városába ne menjetek be; hanem menjetek inkább Izrael házához eltévelyedett juhaihoz” (Mt 10:5-6). Csakhogy mindez az Izrael népének elrendelt hetvenedik hét idején történt (lásd Dán 9:24-27). Mennybemenetele előtt, amikor még hátra volt egy fél hét, még mindig érvényben volt e korlátozó parancsa, ami azonban érvényét veszítette a hét letelte után. A magasztos ígért így szólt: „Hárem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (Csel 1:8).

Elérkezett az ideje, hogy elmenjenek Samáriába, és el is mentek (lásd Csel 8. fejezetét), közvetlenül István megkövezését és az üldözés elhatalmasodását követően. Ez a 70. hét végét jelentette, a keresztény korszak 34. évében. És mi történt ez után? Péternek fenntartásai voltak, mígnem az Úr egy látomás és a Szentlélek által nyújtott neki világosságot, mint ahogy a 10. fejezetben olvashatjuk. Alig érkezett Kornélius házába, ahol egy nagyobb csoport gyűlt össze halani az igazságot, máris kijelentette: „Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten; hanem minden nemzetben kedves ő előtt, aki őt féli, és igazságot cselekszik” (Csel 10:34-35).

Salamon írta Zsolt 72:18 versében: „Áldott az Úr Isten, *Izraelnek Istene*, aki csudadolgot cselekszik egyedül!” Izraelnek Istene! Igen, az Izraelé. De csak Izraelé? Hallgassátok meg Pál szavait:

„Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. Mivelhogy egy az Isten” (Róm 3:29-30). Az élő Isten minden nemzet Istene, sőt minden emberé, mivel mindentek Ő teremtett, mint ahogyan felkiáltott Mózes és Áron is a válság pillanataiban: „Isten, minden test lelkének Istene! Nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é?” (4Móz 16:22).

Ilyen értelemben mondta természetesen Dávid is a zsoltárokbán: „Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem” (Zsolt 22:11). Már megszületésem előtt Te voltál Istenem. Miért? Ő ad erre is magyarázatot: „Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! És jól tudja ezt az én lelkem” (Zsolt 139:13-14).

Ám ez a biológiai hovatartozás nem elégséges, s akik csak erre szorítkoznak, el fogják veszíteni az örökkévalóságot. Az Úr az én Istenem, mert Ő az én Teremtőm, ám én hoztam egy döntést. Íme, a Jákob döntése: „Ha az Isten velem leendő, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret és öltözetül ruhát adánd nekem; és békeességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leendő az én Istenem” (1Móz

28:20-21). És mindezt feltételes módban? A zsoltáros szavai nem ezt sugallják, mivel az ő döntése egyáltalán nem feltételekhez kötött:

» „Mondám az Úrnak: *Istenem vagy te!*” (140:7).

» „De én benned bízom, Uram! Azt mondom: *Te vagy Istenem*” (31:15).

» „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, *Istenem, Ő benne bízom!*” (91:1-2).

» „Isten! Én *Istenem vagy te*, jó reggel kereslek téged” (63:2).

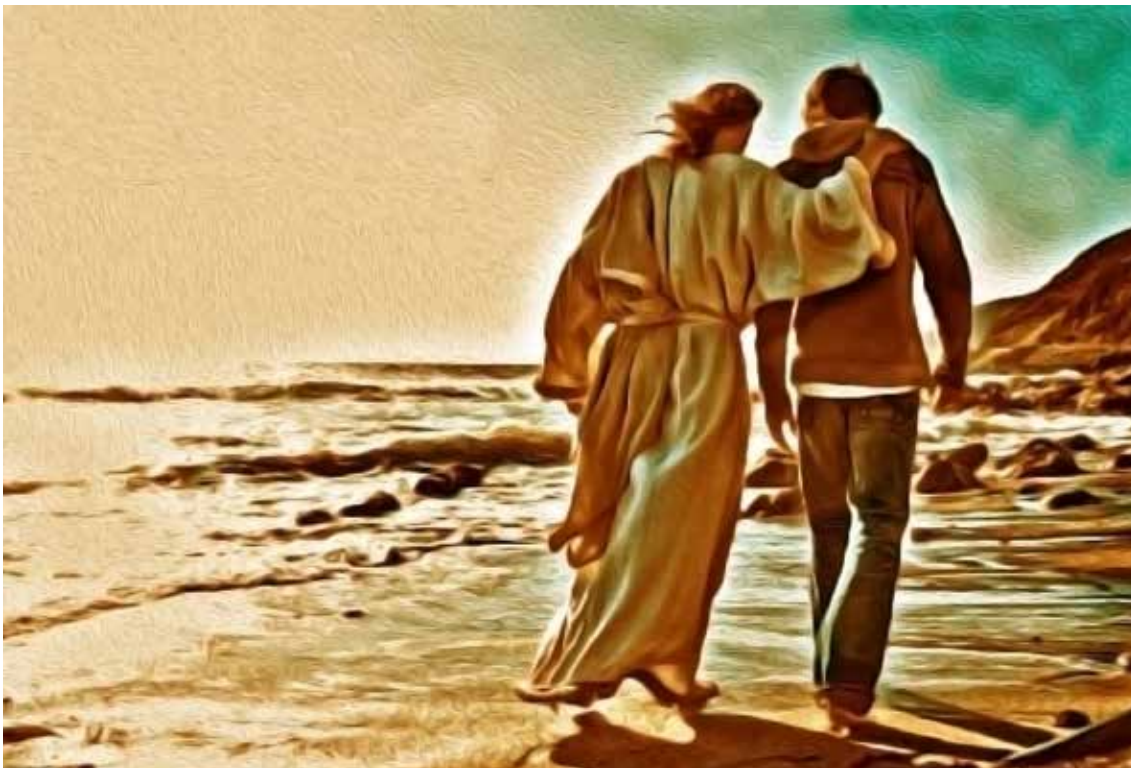
» „Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: *ő az én kegyelmes Istenem!*” (59:18).

» „Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek *az én Istenemnek*, amíg vagyok!” (104:33).

» „Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek *az én Istenemnek*, amíg vagyok” (146:2).

A megváltási terv célja a befogadás Isten családjába, ez képezi az új szövetség lényegét, mint ahogy ezt maga Isten ígérte meg: „Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényt az ő elméjükbe, és az ő szívéjükbe írom azokat, és leszek nekik *Istenük*, és ők lesznek nekem népem” (Zsid 8:10).

A MEGVÁLTÁSI TERV CÉLJA A BEFOGADÁS ISTEN CSALÁDJÁBA, EZ KÉPEZI AZ ÚJ SZÖVETSÉG LÉNYEGÉT, MINT AHOGY EZT MAGA ISTEN ÍGÉRTE MEG: „MERT EZ AZ A SZÖVETSÉG, MELYET KÖTÖK AZ IZRÁEL HÁZÁVAL, AMA NAPOK MÚLTÁN, MOND AZ ÚR: ADOM AZ ÉN TÖRVÉNYEMET AZ Ő ELMÉJÜNKBE, ÉS AZ Ő SZÍVÜNKBE ÍROM AZOKAT, ÉS LESZNEK NEKIK ISTENÜK, ÉS ŐK LESZNEK NEKEM NÉPEM.” (ZSID 8:10)

**CSODÁLATOS
ÍGÉRETET KAP-
TUNK A JELENÉ-
SEK KÖNYVÉ-
BEN: „AKI GYŐZ,
ÖRÖKSÉGÜL
NYER MINDENT;
ÉS ANNAK
ISTENE LESZEK,
ÉS AZ FIAM LESZ
NÉKEM” (21:7).
AZOK SZÁMÁRA,
AKIK MEGELÉG-
SZENEK AZZAL,
HOGY ISTEN
MEGMARADJON
A VILÁGEGYETEM
ISTENÉNEK, ÉS
NEM SZERETNÉK,
HOGY SZEMÉ-
LYES ISTENÜK IS
LEGYEN, NINCS
HELY ŐMEL-
LETTE, NINCS
HELY SZÁMUKRA
A MENNYEK
ORSZÁGÁBAN.**

Ha úgy döntünk, hogy az Úr legyen a mi személyes Istenünk örökkön-örökké minden visszatartás és változás nélkül, akkor a következő érzések keritenek hatalmukba: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczok az én lelkem hozzád, ó, Isten! [...] Miért csüggedsz el, lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadtórnak és Istenemnek” (Zsolt 42:2,12). A nagy találkozás napján pedig mindazok, akik meghozták ezt a döntést, és így is éltek, győzedelmes kiáltásban törnek ki: „Íme, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket” (Ésa 25:9).

Jónás próféta Isten elől menekült, az Ő orcája elől (lásd Jón 1:3,10), mint ahogy Ádám és Éva is (lásd 1Móz 3:8). Más volt azonban a zsoltáros, Dávid hozzáállása, és ez kell, hogy legyen a miénk is: „Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá!” (Zsolt 61:5). Ne szaladjunk el Istentől, hanem meneküljünk Hozzá! „Kívánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orcáját szüntelen” (Zsolt 105:4). Szüntelen, de főleg a válságos időben, mint ahogyan Elifáz is mondta az igen megpróbált Jób-nak: „Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bízom ügyemet” (Jób 5:8).

Csodálatos ígéretet kaptunk a Jelenések könyvében: „Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem” (21:7). Azok számára, akik megelégszenek azzal, hogy Isten megmaradjon a világegyetem Istenének, és nem szeretnék, hogy személyes Istenük is legyen, nincs hely Őmellette, nincs hely számukra a mennyek országában.

Meg kellene fontolnunk a Prófétaság Lelkének kegyelem teljes szavait: „Van biztos orvosság a csüggedtek számára: a hit, az ima és a munka. A hit és tevékenység napról napra növekvő biztonságérzetet és megelégedést ad. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A leg-sötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy ígértét nem váltja be! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkel kötött. Szükségletük szerinti erőt ad szolgálóinak. Pál apostol tanúsította: »De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz... Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bán-talmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtl-

vagyok, akkor vagyok erős.«” (Próféták és királyok, 164–165).

Énekeljük gyakrabban az alábbi éneket, higgyük és érezzük meg a szavakban rejlő erőt és dicsőséget:

„Hitszemem fel, a trónig lát,
Ott van egy áldott, jó Barát.
Ez Jézus Krisztus, a dicső!
Úgy örvendek, Barátom Ő!

Enyém, mert meghalt érettem.
Mikor a bűnt még kedveltem.
Szabaddá tett, s most áldom én,
Mily boldogság, hogy Ő enyém!

Szívemben lelt új lakhelyet.
Így nem jut hely rút bűnömnek.
Mint szőlőtőn a jó vessző:
Egy vagyunk, s élet Tőle jó.

Ő nincs már messze, s megjelent
Csodásan, nagy dicsőségben.
Megnyugszom akkor szent ölen,
Hisz mindörökre már enyém!

Barátom, mert hőn szeretett:
Örökkön Vele lehetek!
Dicsőség fénylik homlokán,
Örvendek, hogy Barátom már!

(Adventista énekeskönyv:
Hitszemem fel, a trónig lát, 88).

Figyeljük meg Tamás lelkesedését, amikor felismerte a feltámadt Jézust: „*En Uram és én Istenem!*” (Jn 20:28). Ez önzést jelent? Nem, mivel az, Aki másnak az Istene, az én Istenem is lehet, sőt, azzá kell válnia. Most és mindörökre! Az én Istenem a másé és mindenkié. De feltétlenül az enyém!

János apostol biztosít bennünket: „Aki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé” (2Jn 1:9). Sőt, mit több, ahogy Pál is kijelentette: „Hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van” (1Kor 7:40). Legyen az Atya, a Fiú, a Szentlélek – az Istenség – a mi oldalunkon, az életünkben most és mindörökké! Ez csodálatos! Meghívlak, hogy teljes meggyőződéssel mondjátok ki velem együtt Tamás szavait: „*En Uram, és én Istenem!*” Ámen! ■

Stefan Radu, nyugalmazott lelkész

AZ EVANGÉLIUM ÉS AZ APOKALIPTIKUS IRODALOM KÖZÖTTI KAPCSOLAT (II. RÉSZ)

Egy korábbi tanulmányban¹ kitértem az evangélium és az apokaliptikus irodalom közötti összefüggésre, és megjegyeztem néhány, a célra, tartalomra és a tartalomra történő fókuszálásra vonatkozó ellentmondásos elemet (lásd az alábbi táblázat első három elemét). Jelen tanulmányban folytatjuk ezt, és újabb elemeket ajánlok

az olvasók figyelmébe, amelyek kiemelik a kettő közötti ellentéteket. Az összehasonlítás végcélja megérteni azokat a fontos funkciókat, amelyeket mind az evangélium, mind az apokaliptikus üzenet betölt az adventváró hívő ember felkészülésében.

AZ ADVENTRE
VARVA
DANIEL
OLARIU

Kategóriák	Evangélium	Apokaliptikus prófécia
Cél	Az ember megmentése a bűntől (mentőöv)	Az ember vezetése időben és térben (iránytű)
Tartalom	Beteljesedett események	Folyamatban levő események
Fókuszálás	A középpontban Jézus, Isten Fia és az ember Fia áll	A középpontban az emberek fiai vannak (a „világosság fiai” és a „sötétség fiai” közötti kapcsolat)
A kinyilatkoztatás módja	Testet öltés (teljes kinyilatkoztatás)	Jelképek (részleges kinyilatkoztatás)
Az üzenetek címetjei	Egyetemes üzenet (időben és térben; „minden népnek”)	Korlátozott üzenet (időben és térben/ a „választottak”)

Az üdvösségre vonatkozó igazság egyik fontos jellemzője az, hogy az embereknek a lehető legérthetőbb formában lett kinyilatkoztatva. Elsősorban, ez az igazság része a próféták Messiasról² szóló üzeneteinek, amelynek célja az volt, hogy őrizze a Felkent várásának lángját. Amikor betelt az idő, az ószövetségi próféciaikban a világ megígért Krisztus maga jelent meg mint az Ige, és igazolta a próféták szavait³, mintegy azt sugallva, hogy küldetése még tisztábban kinyilatkoztatni szavai és tettei által az emberi faj bűntől való szabadulásának üzenetét (Mt 18:11; Lk 19:10)⁴. És ha a jelenlegi teológiai nyelvezet sarkalatos igazságként jelenti ki azt, hogy az Istenesség önnön kinyilatkoztatása Jézus Krisztus teljességében van, ez a tény egyfelől az Ő szeretetének lényegére vonatkozó igazság tisztaságán alapszik, másfelől pedig ugyanezt bizonyítja Jézus Krisztus szavai és tettei által, amelyek megvalósultak „mikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8). A szeretet kijelentései és bizonyítékai láttán a lényegét kutató ember megtalálja az értelmét a teremtet világegyetemben, és miközben a kereszten a sze-

retet titkát szemléli, elváltozik a lény. Paradox módon ez a titok tökéletes üzenetté válik a kinyilatkoztatás olvasója számára: „És láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét” (Jn 1:14).

Másfelől pedig a bibliai apokaliptikus igeskaszok tanulmányozása némelykor több kérdést vet fel, mint ahány választ nyújt. A végidőre vonatkozó látomások megfejtésére irányuló lendület visszafogja a jelképek bősége, sokfélesége és nehézsége, melyek révén a próféták bemutatták a mennyei jövendöléseket. Ennek következtében nem túlzás kijelenteni, hogy a profetikus jelenetek a mennyei terv megismerését csak „rész szerint”, „tükör által” és „homályosan” (1Kor 13:9,12) segítik elő. Ennek egyik gyakorlati behatása az, hogy a bibliai próféciaiban bizonyos magyarázatra szoruló elemek nem annyira a kutató személy valamilyen tévedését vagy gyengeségét mutatják, mint inkább óvatosságát, mert nem mer spekulációba bocsátkozni.⁵ Ez az evangélium és az apokaliptikus irodalom közötti kontraszt jelentős mértékben igazolja a mennyei munkamódszert, és pedig

azt, hogy a megmentésünket szolgáló igazságokat Isten teljes mértékben kinyilatkoztatta, míg egyes profetikai elemekre, mint például az „időkről és alkalmakról” szólókra vonatkozóan jelentette ki Jézus, hogy „nem a ti dolgotok tudni (...) melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett” (Csel 1:7), ezért tehát másodlagos szerepet kellene elfoglalnia az adventre való készülődésünkben.

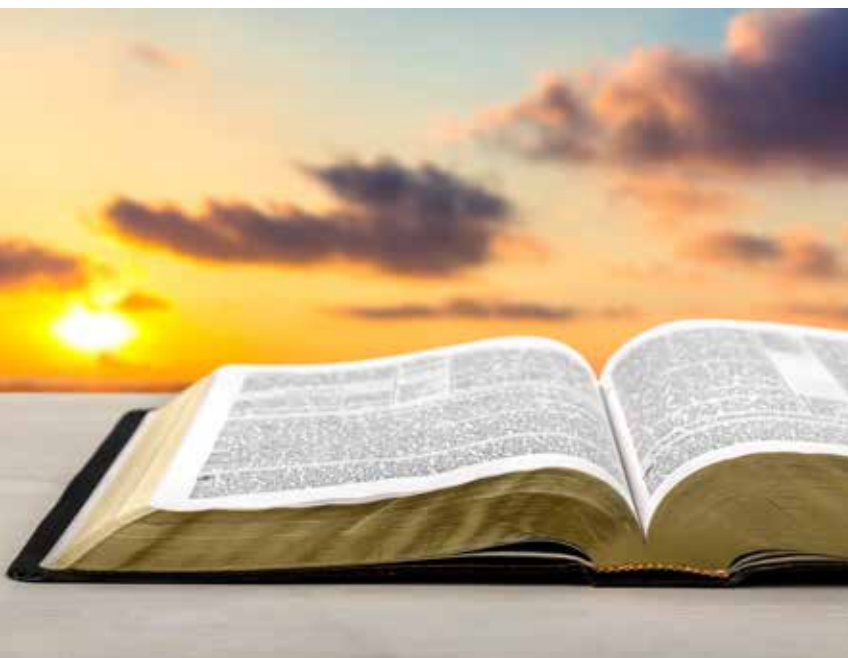
Egyetemes üzenet; korlátozott üzenet

Az evangélium és az apokaliptikus irodalom közötti összehasonlítás, ami az idő és térbeli fontosságukat érinti, újabb különbségekre derít fényt. Az időhöz való viszonyulásában az evangélium úgy van jellemezve, mint ami örök (Jel 14:6), s mindez összhangban van Isten semmihez sem fogható szeretetével, ami „öröktől fogva mindörökké” van (Zsolt 90:2; 1Jn 4:8; Jer 31:3). Amint már a fentiekben is megjegyeztem, az evangélium lényege az Atya, a Fiú és a Szentlélek a bűnbe esett emberiség iránti szeretetének a kinyilatkoztatásában rejlik. E szeretet kiindulópontja az Atya szíve, amely „úgy szerette a világot”, hogy „az Ő megszületett Fiát adta” (Jn 3:16)⁶. Mint olyan, Akinek uralom adatott saját élete felett, „van hatalma letenni azt, és van hatalma ismét felvenni azt” (Jn 10:18), Jézus saját áldozatkész példáját állította tanítványai elé: „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én

barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek” (Jn 15:12-14). A maga során a Szentlélek is részt vesz az örök evangélium megvalósulásában azzal, hogy megtermi az emberek szívében a szeretetet (Róm 5:5; Gal 5:22). Ennek alapján a mennyei Szentháromság által⁷ megfogant, bizonyított és megosztott szeretetre vonatkozóan alkalmazandó a páli teológia: „A szeretet soha el nem fogy” (1Kor 13:8).

Ha az idő értékét az adja meg, hogy mit cselekszik szeretet, bibliai értelemben csak akkor beszélhetünk arról, hogy a tér („a föld kerekége és annak lakosai” – Zsolt 24:1) tartalommal telik meg, amikor kitárul, és az evangéliumban kinyilatkoztatott isteni dicsőség gazdagítja. Ezért tehát eszkatológiai értelemben Jézus az evangélium mint egyetlen tanú fontosságát hangsúlyozta, s ez az oka annak, hogy „hirdettetik majd az egész világon” (Mt 24:14). Ugyanez az elmélet található meg a Jelenések könyvének apoteózisos üzenetében is,⁸ amely közli az olvasóval, hogy az „örök evangélium” hirdelve lesz „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (14:6).

Ezzel szemben az apokaliptikus irodalom feltárja e megfogalmazások bizonyos korlátait az idő és a tér függvényében. Miközben az evangélium egy „örök” üzenetet tartalmaz, a profetikai üzenetek leltára fényt derít bizonyos jövődölések fedezetlen időszakaira is.⁹ Egy ilyen megfigyelés két ellentétes magyarázathoz vezet. Elsősorban, azokra a nemzedékekre vonatkozóan, akik nem rendelkeztek apokaliptikus jövődölésekkel, vagyis proféciai idővel,¹⁰ egyesek kifogásolhatják, hogy ezek a nemzedékek meg lettek fosztva e kinyilatkoztatási eszköztől, és más nemzedékekhez képest hátrányaik lehetnek a felkészülésben. A második magyarázat, amelyet lényegében e jelen tanulmány is sugall és elfogad, az apokaliptikus hallgatást magyarázza bizonyos időszakokra vonatkozóan, ami utalás arra a másodlagos szerepre, amelyet minden egyes adventváró nemzedék felkészülésében az eszkatológiai jövődölések betöltenek. Ebből a szemszögből tekintve az idők során a mennyei kinyilatkoztatás olyan elv alapján működött a történelemben, amely elősegítette minden nemzedék számára az ember megváltási tervének megismeréséhez való hozzáférést, az apokaliptikus kijelentések pedig másodlagosak ezen elv szerint, és időlegesen feltételhez kötöttek annak függvényében, hogy Isten népe milyen társadalmi-történelmi környezetben él. A profetikai irodalom eme másodlagos szerepe van belefoglalva a páli kijelentésbe is: „Legyenek bár jövődölésmondások, eltöröltetnek” (1Kor 13:8).¹¹

A térhez való viszonyulásukban az apokaliptikus szónoklatok szelektív módon utalnak bizonyos nemzetekre, és az üzenet címzettjei általában azok, akiknek már van némi ismeretük Istenről, és az Ő népéhez tartoznak. Ennek értelmében tehát, miközben az evangélium munkára szólít minden nemzetet és egyént, a Dániel könyvében található profetikus látomások bizonyos szuperhatalmakra¹² korlátozódnak, akik a történelem folyamán összeütközésbe kerülnek Isten tervével, és negatív módon befolyásolják Isten népének sorsát. Egy ilyen ellenséges társadalmi-történelmi

környezet sürgőssé teszi a bátorító üzenetet, és az apokaliptikus kijelentések képezik azt az eszközt, amely révén a történelem függőnye el lesz távolítva, hogy Isten népe megfejtse a jövő titkait, és meglássa az eljövendő jutalmat. Nem túlzás kijelenteni, hogy míg Isten gyermekei azon apokaliptikus jövendölések címzettjei, akik zavaros időket és üldöztetést kell, hogy elszenvedjenek, az evangélium címzettje lehet bárki, bárholon. ■

Daniel Olariu, lelkipásztor, a cernicai Adventista Teológiai Intézet héber-nyelv és Ószövetség-tanára

1. Lásd „Az Evangélium és az apokaliptikus irodalom közötti kapcsolat (I. rész)”, *Adventszemle*, 2016 (4. szám), 10–11.
2. A héber iratok bőséggel tartalmaznak messianisztikus üzeneteket, és ezek megtalálhatók mindhárom héber kánonban, a Törvényben, a Próféciákban és az Írásokban. További tanulmányozásra lásd: E. W. Hengstenberg, *Christology of the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1970).
3. A szent iratok ezen jellemzőjét Jézus az emmausi úton és a vacsorán a tanítványoknak adott hermeneutikai kijelentésére alapozzuk, amely során „egy darab sült halat és valami lépes mézet” fogyasztottak: „Ó, balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, amik ő felőle megírtak... Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megírtak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltároknál én felőlem” (Zsolt 24:25–27.44).
4. Továbbá lásd az angyal szavait, amelyek Jézus küldetésének tartalmát programszerűen vetítik előre: „Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből” (Mt 1:21).
5. Ilyen értelemben az őszinte kutatónak nem okoz semmilyen nehézséget bizonyos profetikus igeszakaszok összetartozása, amelyek nehezen magyarázhatók, mivel ez a metodológia magában foglalja az 5Móz 29:29 versében leírt mennyei elvet, amely az apokaliptikus irodalomra is alkalmazandó: „A titkok az Uréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden igéjét beteljesítsük.”
6. Nem a legszerencsésebb tendencia, hogy a *szoteriológiára* vonatkozó teológiai diskurzus minimális szerepet tulajdonítson az Atyának. Az említett idézet mellett, ismerve a Biblia „aranykövetét”, az Újtestamentum üzenete az Atya szerető szívének bizonyos vonatkozó kinyilatkoztatást Jézus prédikációjában a Boldogmondások hegyén (Mt 5:48; 6:4.6.18.26), a szinoptikus evangéliumok példázataiban (Lk 11:5-13; 15:11-32), vagy a jánosi kijelentésekben (Jn 13–17).
7. Azon érvre vonatkozóan, amely szerint Isten egy trinitárius kapcsolatban létezik, lásd: Szallós-Farkas Zoltán, *Dumnezeu, Scriptura și Biserica: Tratat de teologie, hristologie și spiritualitate* (Bukarest: Editura Universitară, 2013), 116–120.

8. Arra vonatkozóan, hogy a Jel 14:6-12 verseiben a perikópa szerkezetileg az irodalmi mű középpontjában helyezkedik el, Jon Paulien megjegyzi: „A Jelenések könyvének központjában bontakozik ki a maradék és a sárkány közötti végső küzdelem. Ez az igeszakasz [Jel 12–14], amely a három angyal üzenetét tartalmazza, magában rejtja a teljes könyv megértésének kulcsát. És a középpontban a három angyal üzenete áll (Jel 14:6-12). Isten itt bemutatja a föld történelme végső eseményeinek vázlatát.” Vö. *The Deep Things of God* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2004), 122.
9. Ha egy ilyen leltár elkészítésekor szigorúan csak a kánoni apokaliptikus irodalmat vennénk figyelembe, akkor az csak a Dán 7–12 valamint a Jel 4–22 fejezeteket tartalmazná. Mindezek mellett, az apokaliptikus irodalom jellemzői láthatóak más ótestamentumi könyvben is (Ezékiel, Zakariás 1–6, 9–14; Ésaiás 24–27, 56–66; vö. Paul D. Hanson, „Apocalypses and Apocalypticism”, *The Anchor Bible Dictionary* 1:279, 281). S még ha figyelembe is vennénk a klasszikus próféták tevékenységét, beleértve próféciájukat is, a szent történelem továbbra is tartalmaz olyan időszakokat, amelyekre profetikus hallgatás jellemző.
10. A profetikus idők felleltározása a Dániel és a Jelenések könyvében olyan időszakokat tár fel, mint például „ideig, időkig és félidőkig”, „negyvenkét hónapig” (Dán 7:25; 12:7; Jel 13:5), „kétezer háromszáz este és reggel” (Dán 8:14), „hetven hét” (Dán 9:24), „ezer kétszáz kilencven nap” (Dán 12:11), „ezer háromszáz harmincöt nap” (Dán 12:12), „tíz nap” (Jel 2:10), „öt hónap” (Jel 9:5), „óra, napra, hónapra és esztendőre” (Jel 9:15). Ezen időszakok történelmi megértéséhez lásd a Dániel és a Jelenések könyvének magyarázatait: Dumitru S. Popa, *Daniel*, 2. Köt., (Bukarest: Viața și Sănătate, 2004), valamint Jean Vuilleumier, *Apocalipsul* (Bukarest: Editura Expansion-Armonia, 1996).
11. Az adventista lelkiségben az „idő többé nem léssen” (Jel 10:6) apokaliptikus kijelentést bizonyos profetikus – 1844 utáni – időre vonatkozóan magyarázták. Lásd Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ*, (Berrien Springs, MI: Andrews University Press), 320–321, 324–325.
12. A történelmi megközelítésben Dániel könyvének négy profetikus képe (2, 7, 8 és 11. fejezetek) előtérbe hozza a szuperhatalmakat: Babilont, Médó-Perzsiát, Görögországot és Rómát (mindkét történelmi fejlődési folyamatában [pogány és pápai]). Alaposabb elemzés érdekében lásd William H. Shea, „Why Antiochus IV Is Not The Little Horn of Daniel 8”, *Selected Studies on Prophetic Interpretation*, Frank B. Holbrook Kiadó, Daniel and Revelation Committee Series 1, (Silver Springs, MD: Review and Herald, 1992), 31–66.

AZ APOKALIPTIKUS KIJELENTÉSEK KÉPEZIK AZT AZ ESZKÖZT, AMELY RÉVÉN A TÖRTÉNELEM FÜGGŐNYE EL LESZ TÁVOLÍTVÁ, HOGY ISTEN NÉPE MEGFEJTSESSE A JÖVŐ TITKAIT, ÉS MEGLÁTHASSA AZ ELJÖVENDŐ JUTALMAT.

MIÉRT OKOZNÁNK SAJÁT MAGUNK VESZTÉT?

**AZ ÖNFEGYELEM
SOKKAL INKÁBB
HOZZÁJÁRUL
ISTEN MŰVÉNEK
ELŐREHALADÁ-
SÁHOZ, MINT AZ
ÉKESSZÓLÁS
ÉS A LEGRA-
GYOGÓBB
KÉPESSÉGEK.**

Szeretném, ha e cikk gondolatai előtérbe helyeznék az önképzés fontosságát. Ezt a tanítást nagymértékben alátámasztják a Biblia és a Prófétaság Lelkének írásai is. Az Úr azt mondja Ésa 1:16-17 verseiben, hogy ne csupán hagyjuk el a gonosz cselekedeteinket, hanem „*tanuljunk* jót tenni...” Más szóval, képezzétek gondolkodásotokat a Szentlélek segítségével, és cselekedjétek a jót.

Ahol önképzés van, ott szolgálatban való részvétel is van, ahol viszont csak képzés van, ott valószínűleg nem lesz szolgálat sem.

Az Úr Jézus kitartóan említi az önképzés témáját a megértés és a cselekedetek érdekében: „Tekintsetek az égi madarakra... Vegyétek eszettekbe a mező liliomait...” (Mt 6:26.28). „Megjegyezétek, amit hallotok” (Mk 4:24). Az apostolok is a lelki növekedés eme pedagógiai gyakorlatát ajánlják: „Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt...” (2Pt 1:5-8).

Ellen White is számtalanszor hangsúlyozza ezt az elvet: „Tekintsünk mint hatalmas emlékoszlopokra, jótéteményeinek bizonyítékaira, melyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékeztünkben a kegyelem megannyi tanújelei, melyekkel Isten bennünket elhalmozott” (*Jézushoz vezető út*, 125.). „Az önfegyelem sokkal inkább hozzájárul Isten művének előrehaladásához, mint az ékesszólás és a legragyogóbb képességek” (*RH*, 1896. július 28.).

Hogyan is működik az önképzés? Például, mindannyian tudjuk, hogy ajánlatos a kijelölt helyen átkelni az utcán. Azonban gyakran megesik, hogy balra majd jobbra tekintve sietősen átkelünk tiltott helyen is az úttesten. Vegyük egy olyan polgár esetét, aki mindig tiszteletben tartja a forgalmi szabályokat. Ő sosem fog tiltott helyen átkelni. Mi a magyarázat erre? Ez a polgár ön magát képezte. Vajon a képzés minőségi különbségeről lenne szó? Igen, a korrekt polgár számára megszokottá vált az önképzés. Komolyan vette

azon elvárások teljesítését, amelyekre tanították. Mindannyian tudjuk, hogy a napi áhítat és oda-szentelődés ideje létfontosságú annak érdekében, hogy áldásban részesüljünk. És mégis a legtöbben épp ezen a ponton buknak el. Miért? Nem követelnek meg maguktól egy konkrét, napi közösségi programot az Úrral. Önfegyelem nélkül az Igében rejlő összes képzés csupán elméleti szinten marad.

Az önképzés az a pillanat, amikor a bölcs szüzek olajat töltenek mécseseikbe, hogy azok világítsanak. A következőképpen kell értelmeznünk a tanácsot: „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, amellyel ti mértétek” (Lk 6:38). A Szentlélek segít megértenünk Isten akaratát, és be is töltünk azt tiszta indíttatásból, mivel tudjuk, hogy így helyes, és hogy nem tehetünk másként. Tehát, milyen különbség van a naponkénti áhítatra időt szakító testvér, és egy másik testvér között, akinek nem szokása naponta időt tölteni Krisztussal? Az előbbi képezte magát a naponkénti áhítatra, miközben az utóbbi csak a „kellene” szakaszban maradt.

Mivel szeret bennünket az Úr, ajándékba adta nekünk a Laodiceához intézett üzenetet (Jel 3:14-22). Nem állíthatjuk, hogy a laodiceai ember nem ismeri Isten Igéjének elvárásait, ám az a szemrehányás éri, hogy ahelyett, hogy lelkesedés jellemezné a szent életben, inkább engedetlen az Igével szemben. Lényegében ez a szolgálatból való kimaradás a közömbösség állapota. Figyeljünk meg néhány bibliai példát.

A csalás bűne nagyon sok szenvedést okozott Jákobnak és családjának. Nekem képeznem kell magam ima és éberség által, hogy ne kövessem el ezt a bűnt. Még meg se forduljon a fejemben, hogy becsapjak valakit.

Az engedékenységre és a hanyagságra bűne révén Éli elveszítette a családját. Ébernek kell lennem, hogy ne kövessem el ugyanazt a hibát. Számomra elsőrendű fontosságú a gyermekek tanácsolása és lelki növekedése. A félelem bűne érintette meg

Áront, Illést, Pétert és a többi apostolt. Nekem a bátorság és a kitartás magatartását kell ápolnom, nem a félelemét. A düh miatt nagy árat fizetett a föld legszelídebb embere, Mózes. Ezen a téren dolgoznom kell, hogy céloom a hosszútűrés legyen. Ugyanez a helyzet a pénz, a világ, az erkölcstelenség, a bálványimádás és a hanyagság szeretetével is.

Megfigyelhetjük, hogy az önképzés hiánya az Isten elvárásai szerinti élet hiányához vezet. Meghallgatunk egy prédikációkat, és értékelünk: „Jó volt”, vagy „felemás volt”. Ehelyett ezt kellene mondanunk: „Ma talákoztam az Úrral az Igében, és a Szentlélek néhány dologra emlékeztetett. Képeznem kell önmagam a Szentlélek segítségével, és a tanultakat gyakorlatba kell ültetnem.”

A közömbösség kiterjed a missziós lelkületre is. Természetesen egyetértünk abban, hogy tennünk kell valamit e halódó világért, és mégis a legtöbben semmit sem teszünk. De mit tehetnénk? Imádkozzunk otthon, kis csoportokban, a gyülekezetekben, végezzünk missziós látogatásokat. A legtöbb ember miért nem végzi ezeket? Nem tanultuk meg az önképzés fontosságát. Mi haszna tudnunk, hogy mit kellene tennünk, ha nem képezzük önmagunkat, és ha nem teszünk meg minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy a kapott világosság fényében éljünk?

Szörnyűséges Isten haragja a közömbösek ellen. Átkozottaknak vagyunk tekintve, mivel a munkából való kimaradásunk miatt megmenthető életek vesznek el:

„Átkozzátok Mérozt – mondja az Úr követe, – átkozva átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, az Úrnak segélyére vitézei közé” (Bír 5:23).

A Bírak könyvében olvashatjuk a halálra kínzott nő esetét, s az ezt követő háború történetét (19–21. fejezetek). Végül kiderül, hogy a Jábes-Gileádbeliek (Bír 21:8-10) tétlenül álltak, és nem vettek részt az Úr népe oldalán a Benjáminiták elleni harcban. Ennek különböző okai lehetnek. Közömbösségük nagyon sok élet kioltását okozta. Nem képezték magukat, hogy megérthessék kötelességüket, és eleget is tegyenek annak. A kényelem és a közöny teljes egészében a vesztüket okozta (10. vers). Nem gyakorolták az önképzést abban a tekintetben, hogy fogékonyak legyenek

a Szentlélek hívására. Ez azt jelenti, hogy szemed van, de nem látsz, füled van, de nem hallasz.

Íme, hogyan okozzuk saját magunk vesztét, mivel nem képezzük magunkat, hogy a kapott világosság fényében éljünk, és hogy kivegyük részünket a munkából. Bár tudjuk, hogy kötelességünk felkészíteni ezt a világot az Úr második eljövételére, s az igazság ismeretére kell elvezetnünk embertársainkat, nem képeztük önmagunkat a kötelességek teljesítésére, és így okozzuk saját magunk vesztét.

Képezzük önmagunkat, hogy meghalljuk az Úr hangját, és válaszoljunk rá. Testvérek, az Isten Igéje iránti engedelmesség annak megélése nélkül szörnyű önámítás és örök kárhozat. Ha nem gyakoroljuk az önfegyelmet, hogy elmondhassuk Jézussal együtt a következőt: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem” (Jn 4:34); vagy Pál apostollal: „Nekem az élet Krisztus” (Fil 1:21), akkor Krisztus hite idegen számunkra. Gyertek, képezzük magunkat! Tanuljunk meg betölteni az Igét, míg nem eljutunk oda, hogy „meghalunk a bűnnek, de élünk az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róm 6:11). ■

Ioan Grama lelkész, Dél-Erdélyi Egyházterület

**AZ ÖNKÉPZÉS
HIÁNYA
GRAMA
IOAN**

**AZ ÖNKÉPZÉS HIÁNYA
AZ ISTEN ELVÁRÁ-
SAI SZERINTI ÉLET
HIÁNYÁHOZ VEZET.**

(VI) A SZENTÉLY AZ AGITÁCIÓ, A KUTATÁS ÉS A KÖZÖNY KÖZEPETTE (1956–2016) I. RÉSZ

Előző cikkeimben felvázoltam a szentélyről és a vizsgálati ítéletről szóló tanítás kialakulását és a kihívásokat, amelyekkel e tanításnak a Dániel-bizottság megjelenéséig szembe kellett néznie (1961–1966), és megemlítettem az Amerikában felbukkanó későbbi kihívásokat is egészen 1980-ig. Ebben a cikkben szemrevételezzük a szentély tanára, az eszkatológiára és a hit általi megigazulásra vonatkozó teológiai válságot, amely Ausztráliában bukkant fel (1956), majd folytatódott Amerikában is, továbbá beszélünk arról, hogy miként rendeződött (vagy sem) ez a kérdés napjainkig.¹

Bob Brinsmead agitációja

R. A. Greive, az Ausztráliai Egyházterület elnöke 1956-ban vallani kezdte az evangélikusok megigazulásra, engesztelésre, szentélyre és ítéltre vonatkozó tanításait.² Greive úgy érezte, hogy mindehhez bátorítást nyer R. A. Anderson írásaiban is, valamint a levelezésekben, amelyek során figyelmeztették a mennyei szentély elemeinek túlzott szó szerinti értelmezése ellen. Az üdvösségre vonatkozó adventista értelmezésmód elutasításával Greive aláaknázza E. G. White profetikus tekintélyét. Végül Greive-t menesztették állásából, s az általa képviselt álláspont okozta válság nyomán több lelkész vesztette el az állását, és laikus a gyülekezeti tagságát.

Greive nővel szembefordulva Robert Brinsmead („Bob”), az Avondale teológia végzettje, 1958-ban a misztikus perfekcionizmus agitátora lett, intenzíven foglalkozott E. G. White írásaival, továbbfejlesztette Wieland és Short teológiáját, és egyre nagyobb érdeklődést tanúsított Jones és Waggoner írásai iránt. Elfogadta az új álláspontot Jézus tökéletes emberi természetével kapcsolatosan, valamint a Prófétaág Lelkének kijelentését, miszerint a kegyelem lezárulta után, a szorongatás idején a szenteknek közbenjáró nélkül kell megállniuk Isten előtt.

Megpróbálta a két elméletet összhangba hozni, és arra a következtetésre jutott, hogy mivel mi, bűnösök, Jézus természetétől eltérő természettel rendelkezünk, egyedül úgy állhatunk meg majd közbenjáró nélkül Isten előtt, ha elfogadjuk Isten különleges munkáját, amelyet az emberben

visz véghez: „A bűn gyökere (gyakran eredendő bűnnek, bűnös természetnek, veleszületett bűnnek nevezzük) teljes mértékben ki lesz törölve az életben maradt szentek életéből Jézus végső közbenjárói munkája révén, amelyet a mennyei szentélyben végez.” Brinsmead magyarázata szerint ez nem a megszentelődés vagy más emberi erőfeszítés eredménye, hanem egy természetfeletti munka, ami közvetlenül a „kegyelem lezárása” előtt következik be a késői eső ereje által.

Brinsmead ezt a misztikus tapasztalatot a szentély tanához kötötte, amelyet ő egyaránt alkalmazott a mennyei templomra és az emberi lélekre. Az újszövetségi szentély két terme az ő véleménye szerint megfelel a tudatnak és a tudat alattinak. Ennek értelmében szembehelyezkedett a rendszeres teológiával (amelyet tanára, Desmond Ford képviselt), és az egyházvezetéssel (amelyet L. C. Naden, a Divízió elnöke képviselt), akik joggal állították, hogy a bűnös természet nem változik meg a feltámadás napja előtt.

Ausztráliában ilyen agitáció még nem volt. Brinsmead 1961-ben végül elvesztette a tagságát a testvéreivel együtt (szintén képzett lelkész volt), és ketten alapítottak egy vallásos egyesületet Amerikában „The Sanctuary Awakening Fellowship” néven, amely befolyásos szemináriumokat és táborokat szervezett. Nagyon sok hívő számára Brinsmead üzenete jó hírnék számított. Az egyház némely szolgálójára is hatással voltak a nézetei. Peter Jarnes az Union College (Nebraska) teológiai tanára, Brinsmead egyik csodálója, egy nagyszerű esszét írt „The Sanctuary Restored” (1968) címmel. Neves teológusok, mint Hans LaRondelle, Edward Heppenstall, mindketten az Andrews egyetemről, valamint Raymond Cottrell is megpróbálták csendesíteni Brinsmead-et, és úgy tűnik, hogy a vele folytatott párbeszéd nem volt hiábavaló.

1970 után, miután levelezést folytatott az Avondale-n tanító Desmond Ford professzorral, aki arra biztatta, hogy olvassa el a nagy reformátorok írásait, kezdve Lutherrel, Brinsmead agitációja új fordulatot vesz. Felhagy a történelmi adventista jellegzetességekkel, és megmarad az általános protestáns sajátosságoknál: a hit általi megigazulásnál és az üdvbizonyosság evangéliumánál

– szentély nélkül, 1844 nélkül, vizsgálati ítélet nélkül, a kegyelem ajtajának lezárulása nélkül. Megjelentette a *Present Truth* című folyóiratát, amelynek nevét 1978-ban megváltoztatta (*Verdict*). Ez volt az a fórum, amelyen keresztül új evangéliumát terjesztette. Ebben az időszakban azonban egyre inkább megváltoztatta meggyőződéseit is. Miután lemondott a szentély tanáról, lemondott a szombatról és a Profétaság Lelkéről is. Tíz éven keresztül hallgatott, és semmilyen munkát nem végzett, aztán humanista életerkölcsei filozófiaként a környezetvédelmet is felvállalta.

A Desmond Ford-féle „földrengés”

A vizsgálati ítéletre és a szentély tanára vonatkozó legnagyobb megrázkódtatást az egyházban kétségteljesen Desmond Ford teológiája okozta (1929). Az Ausztráliában született és nevelkedett vallástalan, majd 9 éves korában elvált szülők gyermeke, Desmond Ford már gyerekkorában adventista rokonok befolyása alá került, s mivel már akkor sokat olvasott, tanulmányozni kezdte a Bibliát, a teremtésről szóló írásokat, később pedig Ellen White könyveit. A gazdasági válság éveiben nehéz élete volt, már 15 évesen dolgoznia kellett egy nyomdában. Az iskolát hosszabb-rövidebb kihagyásokkal végezte el, és közben mindenféle könyvet elolvasott. A *Nagy küzdelem* című könyv hatására megtért, s bár a családja elenezte, az evangélium szolgálatába szegődött, és 17 évesen megkeresztelkedett.

Desmond Ford 1947-ben beiratkozott az Avondale Egyetemre. Családi támogatás hiányában az iskola farmján dolgozott, könyvevangélista munkát végzett, és minden pénzszerzési lehetőséget kihasznál. Igen tehetséges és szervezőesélyes diákként nem csak a legjobb jegyei voltak, hanem diákévei alatt már prédikált is a gyülekezetekben, cikkeket írt az egyházi folyóirat számára, és a diákok körében bibliatanulmányozásokat vezetett. 1950-től kezdődően G. Burnside evangélista segédjeként dolgozott, ámde összetűzésbe került az evangélista durva, fundamentalista és dogmatikus stílusával. Aztán éveken át dolgozott lelkeszként és sikeres evangélistaként, közben feleségül vette egyik volt kolléganőjét, Gwent.

Lelkészi felszentelése után befejezte tanulmányait az Avondale Egyetemen (1959), aztán Amerikában elvégzett egy doktori képzést (1961), majd még egyet Angliában (1972), homiletikára, evangelizálásra és apokaliptikus eszkatológiára szakosodott. 1961 és 1977 között az Avondale Egyetem teológiai tanszékének vezetője, és a Divízió Bibliakutató Bizottságának tagja volt. Ebben az időszakban halt meg a felesége (1970), három gyermeket hagyva maga után. Következett házassága Gillian

nel, aki további életében végig mellette volt, teológiai cikkek szerzőjeként is.

Ausztráliában Ford volt Brinsmead legfőbb ellenlábasának annak perfekcionista időszakában. Ford az Andreasen utáni teológiai hullám kontextusában új elméleteket dolgozott ki, mintegy elutasítva a régi teológiát, mely szerint Jézus születésével magára vette a bűnös természetet, elutasította a teljes megszentelődés (bűntelenség), és a hívők utolsó nemzedékének gondolatát (akik nem látnak majd halált).

A történelmi adventista apologéták eme meggyökerezett véleményével szembeállva prédikálta a hit általi megigazulást csak kimondottan Krisztus hite által, kijelentve, hogy ez az igazi és teljes evangélium. Az evangélium prédikátoraként ő volt az egyik legmegnyerőbb és legfáradhatatlanabb szónok, nagyon sok embert buzdított Krisztus-központú üzenetével. Íróként szintén remekelt, nagyon sok cikket és közel 30 könyvet írt (teológiai, lelkeségi, életmódra vonatkozó könyveket). A bemutatott témától függetlenül stílusa sosem volt száraz, akadémiai. Írásai élő és vonzó alkotások voltak.

Sajnos azonban az adventista egyház történetében Ford főleg olyan teológusként maradt fenn a köztudatban, mint aki megpróbált kegyelemdőfést mérni a szentély és a vizsgálati ítélet tanára. Az eset azért is feltűnő, mert Ford eredetileg épp ezen tanok védelmezője volt. Már 1959-ben és 1969-ben is jelent meg egy-egy könyve, amely Dán 8:14 versét magyarázza. 1960 és 1979 között 39 cikket jegyzett a *Ministry* c. folyóiratban, s ezek legtöbbször a szentély és az ítélet tanának, valamint a „nap-év elv” és a Dán 8:14 verse 1844-re alkalmazott próféciájának védelmére íródott.³ 1978-ban jelent meg a Dániel könyvéről szóló magyarázata, majd 1982-ben két kötetben egy Jelenések magyarázata is.

Ford írásai abban az időszakban, beleértve a *Ministry* folyóirat hasábjain megjelenteket, tartalmaztak bizonyos különc történelmi magyarázatokat is, mint például azt az elméletet, hogy Dán 8:14 versében a *nisdaq* kifejezést a következőképpen kellene fordítani: „megigazult/megbosszult (angolul: *vindicated*)”, aminek a szótárak szerint igazságszolgáltatási értelme van, s így magyarázza Jel 6:10-11 verseit, miszerint Dán 11:21-35 verseiben az Epifánus által kezdeményezett üldözés van leírva; s az Új Jeruzsálem leírása a szentély azonosságára utal. Csakhogy Ford egyes értelmezései elég furcsának tűntek. Azt állította, például,

AZ EVANGÉLIUM PRÉDIKÁTORAKÉNT FORD VOLT AZ EGYIK LEGMEGNYERŐBB ÉS LEGFÁRADHATATLANABB SZÓNOK, NAGYON SOK EMBERT BUZDÍTOTT KRISZTUS-KÖZPONTÚ ÜZENETÉVEL. SAJNOS AZONBAN AZ ADVENTISTA EGYHÁZ TÖRTÉNETÉBEN FŐLEG OLYAN TEOLÓGUSKÉNT MARADT FENN A KÖZTUDATBAN, MINT AKI MEGPRÓBÁLT KEGYELEMĐŐFÉST MÉRNI A SZENTÉLY ÉS A VIZSGÁLATI ÍTÉLET TANÁRA.

FORD HATÁROZOTTAN SZEMBESZÁLLT AZ E. G. WHITE ÁLTAL ÉRTELMEZETT SZENTÉLY TANÁVAL, DE FŐLEG A VIZSGÁLATI ÍTÉLETTEL, AMELY ALÁAKNÁZNÁ A HITET A „CSUPÁN KEGYELEM ÁLTALI”, „CSELEKEDTEK NÉLKÜLI” ÜDVÖSSÉGBEN. E VITA NYOMÁN FORD ELVESZÍTETTE LELKÉSZI ENGEDÉLYÉT ÉS TANÁRI AKKREDITÁCIÓJÁT AZ ADVENTISTA EGYHÁZBAN.

hogy Dán 9:24 verse ugyanarra az ítéletre utal, mint Dán 7:9-10 és Dán 8:14, vagyis a nagy Engesztelési Napra, és hogy a 70 hétnak két alkalmazása lehet: az egyik Jézus első eljövetelére, a másik pedig a második eljövetelre vonatkozik.

Amikor Ford visszatért az Avondale Egyetemre tanítani (1961), tanácskozott David Sibley-vel, az Ausztrál-Ázsiai Divízió egyik vezetőjével a szentély tanának tanítási stratégiáiról: hagyományos érvekkel kell azt bemutatnia, vagy építő jellegű realista-kritikus módon, ahogy az akadémiai körökben illik? Sibley, aki közelebbről ismerte Gletcher és Greive esetét (ausztráliai vezetők, akik megbotránkoztak a szentély tanában), s aki elismerte, hogy az említett személyek egyes kifogásai jogosak, azt tanácsolta Fordnak, hogy olyan ismereteket iktasson be a diákok és a lelkészek képzésébe, amelyeket már publikált a *Ministry* hasábjain.

Ford tanításai és prédikációi ellenszenvet váltottak ki Ausztráliában. Megalakult egy laikusokból, evangélistákból és nyugalmazott lelkészekből álló csoport J. W. Kent, G. Burnside és A. C. Needham vezetésével Concerned Brethren („Aggódó testvérek”) név alatt, amelynek tagjai írásban lemondásra szólították fel Fordot. Vádakat is csatoltak kérésükhöz, amely vádak arra vonatkoztak, ahogy Ford a szentély tanát, valamint az ihletés és a föld életkorának teológiáját értelmezi. Az ausztráliai egyház vezetői 1976-ban találkozót szerveztek a Bibliakutató Bizottság és az „Aggódó testvérek” között, majd egy történelmi találkozó is létrejött a Palmdale Egyetem (Kalifornia) egyes vezetőivel és teológusaival, mivel ezen az egyetemen központi helyen állt Ford teológiája. A „hit általi megigazulás” tanára vonatkozó kiegészítés úgy maradt fenn az egyháztörténelemben, mint a Palmdale-i Nyilatkozat.

Ford és az „Aggódó testvérek” között 1977-ben került sor megbeszélésre. Ennek következtében Kentnek és Burnside-nak megtiltották, hogy prédikáljon, mivel továbbra is szembeszálltak Forddal. Ám a kritikusok reakciójára az egyház mégis három évre Amerikába küldte Desmond Ford lelkészt az Union Pacific Egyetemre, ahol bibliai teológiát, apológiát és a Dániel, valamint a Jelenések könyvét tanította. 1979-ben meghívást kapott, hogy tartson egy előadást az Adventista Fórumok Egyesületénél, amely akkor épp a kollégiumban tartotta találkozóját a Zsid 9. fejezetének megvitatásának érdekében. Ford témája a következő volt: „Vizsgálati ítélet – teológiai hátró vagy történelmi szükségszerűség?” Ford kiktartott amellett, hogy ez a tan evangélium-ellenes, mivel megfoszt a személyes üdvbizonyosságtól, tagadja a kereszt végső érdemét, Isten minden-

tudó voltát és az üdvözítő hit valóságát, és mert félelmet kelt, és nem örömet. De vajon az evangélium az emberi alacsonyrendű természet engedékenységére nézve jó hír, vagy inkább a megbánást tanúsító lelkiismeret számára?

Beszéde szenzációt keltett. Egy másik tanár (Eric Syme) azért szólalt fel, hogy állást foglaljon Ford tanai mellett, majd következtek a kérdések és a válaszok. Csakhogy az esemény jogos aggodalmakat is kiváltott. Következésképp Ford meghívást kapott a Generál Konferencia székhelyére, ahonnan hat hónapos szabadságra küldték, hogy álláspontját papírra vethesse. Ennek eredményeként született meg a közel 1000 oldalas kézirat, amelyben a tanár érvekkel támasztotta alá álláspontját a bibliai exegézisre, Ellen White írásaira és az advent történelemre vonatkozóan, haladó-adventista és evangélikus pozíciót képviselve.⁴

Egy 114 teológusból és adventista vezetőből álló csoport, melynek Neal Wilson is tagja volt, találkozott Desmond Forddal 1980. augusztus 11. és 15. között Glacier View helységben (Colorado állam).⁵ Ford határozottan szembeszállt az E. G. White által értelmezett szentély tanával, de főleg a vizsgálati ítélettel, amely aláaknázná a hitet a „csupán kegyelem általi”, „cselekedetek nélküli” üdvösségben. Úgy vetette el a nap-év kulcsot az apokaliptikus idő magyarázatában, mint egyszerű történelmi mankót. Ford túlzott kritikus álláspontja még mentorát, Heppenstallt is sokkolta.

Nem csoda, hogy e vita nyomán Ford elveszítette lelkészi engedélyét és tanári akkreditációját az Adventista Egyházban. A kiegészési nyilatkozat bizonyos szempontból elfogadta Ford álláspontját, ám nagyon sok kérdéses pont maradt még fent. Azok a pontok, amelyekben létezett egyetértés, és azok is, amelyekben nem, megjelentek a *Ministry* folyóirat egy különkiadásában 1980 októberében.⁶

Ez idő alatt Ausztráliában a Ford teológiája elleni mozgalom folytatódott. 1979-ben alakult meg a Laikus Adventisták Egyesülete azzal a céllal, hogy épp ennek a teológiának a hatásait ellensúlyozza. Különböző konzervatív vonalat képviselő szakemberek, beleértve lelkészeket és teológusokat Ausztráliából és Amerikából (például Colin Standish, Ralph Larson, Mervyn Maxwell, Leroy Moore, Dennis Priebe, George Burnside, Austin Cooke), meghívást kaptak az egyesület heti találkozóira, amelyeket Sydney közelében tartottak. A társaság később kiadta a *Landmarks* („Hátarkó”) című folyóiratot is.

Az egyesület 1986-ban feloszlott, ám a Ford és az úgynevezett „új teológia” (melyet a *Question on Doctrine* című könyv képviselt) iránti ellenszenv tovább élt a Független Hartland Inté-

zet (Amerika) valamint az amerikai és ausztráliai független csoportosulások folyóiratai révén (*Our Firm Foundation, Anchor, Pilgrim's Rest, Waymarks, Quo Vadis, Steps to Life stb.*). A „régí teológia” (Andreasen öröksége) legismertebb védelmezői a mi nemzedékünkben a Standish testvérek (Hartland Institute), Ralph Larson, Vance Ferrell, Kevin Paulson és Larry Kirkpatrick.

Ford lemondása elégedetlenséget váltott ki szimpatizánsai, valamint azon hívők körében, akik liberálisabb látásmódot képviseltek. A szabadelvűbb adventisták kis csoportokat alapítottak, és az Evangélikus Adventisták Mozgalma-ként kezdtek el tevékenykedni. Nem kevés lelkész és teológiai hallgató hagyta ott az egyházi szolgálatot. Charles Wheeling (1980) például elutasította a nap-év elvet, és Dán 8:14 verse jövendölésének teljesedését, és azt állította, hogy a jövendölés a jövőben fog teljesedni, és hogy a Dán 8. fejezetében levő kos és kecskébak Iránt, valamint a keresztény nyugatot jelképezi, élen az Egyesült Államokkal.

Dale Ratzlaff, kaliforniai lelkész-professzor azzal vádolta meg az egyházvezetést, hogy igazságtalanul bánt el Desmond Forddal, és mivel egyre inkább egy adventista-evangélikus vallást kezdett gyakorolni, arra alapozva, amit ő „új szövetségnek” nevezett, Pál írásai alapján, 1981-ben kizárták az egyházból. Ratzlaff ezután egy független missziót alapított Life Assurance Ministries néven, amely kiadványokat publikál és értekezleteket szervez az adventisták ellen. Ratzlaff kritikáinak legfőbb célpontja Dán 8:14 tana, a Próféta-ság Lelke és a szombat. Továbbra is az adventizmus ellen kampányol, amelyet szektás vallásnak minősít, és az advent hit ellen lázítja mind az adventistákat, mind a nem adventistákat. Ford maga is írt egy könyvet a szombat védelmében, ami ellen-tétben áll Ratzlaff nézeteivel.

Jerry Gladsonnak, a Southern College volt teológia-tanárának is hasonló a története. Szembehelyezkedett a kollégáival, főleg Gerhard Hasel tanárral, ami a szentély és a vizsgálati ítélet tanát illeti. Végül elhagyta az egyházat, és történetét egy könyvben írta meg (2000).

Ford egy személyes folyóiratban kezdett írásokat közölni, majd beutazta Amerikát és Ausztráliát, és meghívottként részt vett nem hivatalos adventista összejöveteleken. Pár évvel ezelőtt, miután visszatért Ausztráliába, elhagyta az egyházat. Ford nagymértékben megtartotta adventista meggyőződéseit: a szombat és az egészségügyi reform egyik nagy védelmezője maradt, hitt a megszentelődés szükségességében, és valamelyest megőrizte tiszteletét E. G. White próféta ajándéka iránt, ám olyan mértékben hatott

rá a protestáns teológia, hogy lemondott az apokaliptikus magyarázatokról, amelyeket valamikor védelmezett, s az utóbbi években már nem hisz a Dán 9. fejezetében leírt messiási próféciákban sem.⁷

A Ford-eset okozta hitehagyás hullámtaraján bukkantak fel Walter Rea Jr. (1982), és Fred Veltman vádjai (1988),⁸ melyek szerint E. G. White „plagizált”, s ezzel lényegében a próféta-ság ajándékát tették hiteltelenné. Ezek a vádak azonban már 1981-ben megfelelő választ kaptak. Jogi szempontból Vincent Ramik katolikus jogász elutasította a plagizálás vádját (1981)⁹, teológiai szempontból pedig az ihletésre vonatkozó helyes tan megismerése (amely a szerző üzenetében és nem szavaiban rejlik), valamint különböző bibliai írók „plagizáló” módszereinek (másolásának) elismerése kellőképpen tisztázta a dolgokat mindazok számára, akiknek van elegendő jó szándékuk hinni a Szentírásban és a Próféta-ság Lelkében. Az ihletés teológiája és annak gyakorlati vonatkozásai a bibliai exegézisben (beleértve Dán 8:14 versét), valamint E. G. White tekintélye korlátainak megértése a Szentírással szemben még van hová fejlődni. ■

Florin Lăiu, a cernicei Adventista Teológiai Intézet bibliaprofesszora

1. Építő jellegű vázlat olvasható a szentély tanára vonatkozóan 1844-től kezdődően 2000-ig, a néhai ausztrál advent történész, Arthur Patric (2009) blogján: <https://adventist-studies.com/2012/01/16post-35>.
2. Greive levele Lawsonnak, 1956. június 2. (D. Ford, Daniel 8:14, 55–60).
3. Lásd: www.ministrymagazine.org/authors/ford,-desmond.
4. A kézirat később a következő cím alatt jelent meg: „Daniel 8:14, the Day of Atonement, and the Investigative Judgement” (Euangelion Press, Casselberry, Florida, 1980), közel 800 oldalon.
5. Lásd: <https://adventiststudies.files.wordpress.com/2011/09/as-sumptions-re-1844-full-version.pdf>.
6. Lásd: www.ministrymagazine.org/archive/1980/10/. Ford további kritizáló értékeléseit megtalálhatjuk a *Ministry* internetes változatának cikkeiben (lásd: Roy Adams írása 1988 februárjában), valamint a www.adventistbiblicalresearch.org honlapon.
7. D. Ford, *Int the Heart of Daniel* (9:24-27), Universe, New York, 2007.
8. Lásd: www.whiteestate.org/issue/whitelie.html#reference2, valamint www.whiteestate.org/books/mol/Chapt40.html
9. Lásd: www.whiteestate.org/issues/ramik.html

ISTEN FEGYVERZETE

Válasszátok ki a szöveg hiányzó kifejezéseit, majd írjátok be azokat a megfelelő helyükre. Tanuljátok meg Isten fegyverzetének elemeit.

- » körül övezvén derekatokat
- » Istennek minden fegyverét
- » az igazságnak mellvasába
- » felsaruzván lábaitokat
- » a hitnek pajzsát
- » üdvösség sisakját
- » Léleknek kardját

„Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.

Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világ-bírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.

Annakokáért vegyétek föl az, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

Álljatok hát elő, igazlelkűséggel, és felöltöztvén, és a békeesség evangéliumának készségével;

Mindezekhez fölvevén, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyílát megolthatjátok;

Az is fölvegyétek, és a, amely az Isten beszéde.” – Ef 6:10-17

A NYÁJ BARÁNYKÁI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztályának
aligazgatója

Megoldás:
 „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igaz lelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, és felsaruzván lábaitokat a békeesség evangéliumának készségével. mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyílát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde.”

NÉVEL VAGY NÉV NÉLKÜL... AZ ÉLET KÖNYVÉBEN

Vannak pillanatok, amikor az Ige úgy éget, mint a páráz. Azon a reggelen, amikor a Bibliából elolvastam Ezsdrás 2. fejezetét, éreztem a Szentírás szavának tüzeit. A 62. vers úgy égette a lelkiismeretemet, mint egy izzó vas: „Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségük könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból...”

Tulajdonképpen ez volt a harmadik nap, hogy az üdv-történet egy csodálatos eseményéről – a babiloni fogságból való nagy szabadulásról – elmélkedtem. Lenyűgözött a Krónikák második könyvének utolsó és Ezsdrás könyvének első két fejezete. Elérkezett a Kr. e. 539. esztendő, és Isten népe még mindig fogságban volt. Az utóbbi években Babilonban arról terjengtek a hírek, hogy a médek és a perzsák egyesítik erőiket, és nagy terveik vannak a közeljövőre nézve. A Babilonban élő zsidók nem maradtak közömbösek e hírek hallatán, de a mindennapi életükben voltak fontosabb dolgaik is ennél. Círus szemet vetett Babilonra, gyülekezni kezdtek a médó-perzsa seregek. Ez némi aggodalmat okozott Babilonban, de nem elég nagyot ahhoz, hogy felébressze Isten népét laodiceai szunnyadásából. És amikor Círus hadai már bekerítették Babilont, még akkor is túl kevesen látták előre a végkifejletet.

Aztán elérkezett az október ötödikéről hatodikára virradó éjszaka, amikor a médó-perzsa hadsereg az Eufrátes kiszáradt medrén keresztül behatolt a világ fővárosába, s a történelem gyökeresen megváltozott. A zsidók este Babilon polgáraitként tértek nyugovóra, másnap pedig médó-perzsa polgárokként ébredtek. Nagy volt a döbbenet. De bármilyen nagy is volt a villámgyorsan felállított új világrövidítő okozta sokk, mégis semmiségnek tűnt ahhoz képest, amivel a zsidóknak szembe kellett nézniük. Az Úr indította Círus lelkét, s egy meglepő és hihetetlennek tűnő rendelettel felszólította Isten népét, hogy hagyja el Babilont, és térjen vissza Jeruzsálembe! Igen, jól olvastatok: arra kérte őket, hogy távozzanak! Nem tudták, hogy sírjanak vagy örvendjenek. Jeruzsálem jelentett mindent a fogságba esett első nemzedék számára, szép álom volt a második nemzedéknek, de hogyan hagyhatnád itt a házat, gyümölcsösödöt, földedet, vállalkozásodat, szüleid és nagyszüleid sírjait?

Azt hiszem, Istennek könnyebb volt felébreszteni Círus lelkiismeretét, mint népének lelkiismeretét a babiloni tartózkodás hét évtizede után. Végül, nagy nehezen, 50.000 ember elhatározza, hogy elhagyja Babilont, egyesek számára azonban ekkor egy leküzdhetetlen akadály merült fel: nem találák a neveiket a nemzet könyveiben! Babilonba érkezésükkor neveik ott szerepeltek a könyvekben, közben azonban valaki (vagy valami) a nevük ellen szerzekedett. Ha Babilonban maradsz, ez nem jelent gondot, ám Jeruzsálembe csak úgy léphetsz be, ha a neved a könyvben van! „Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségük

könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének...” Most, a szabadulás órájában már csak egy dolog számított: hogy nevük benne van-e vagy sem a könyvben! S egyesek neve már nem volt benne a jegyzékekben!

Mi lenne, ha megismétlődne ez a történet? Bár nem is ismerjük a napot és az órát, amikor a királyok Királya aláírja a szabadulási rendeletet, a világ felett azonban már zavaros hírek járnak. Az advent jelei tornyosulnak élénk minden útelágazásban. Ilyen gyorsan változhat meg minden. Egy nap nyugovóra térünk a sötétség országának foglyaiként, s másnap reggel a világosság Országának szabad polgáraitként ébredünk. Mi is ugyanolyan sokkot fogunk átélni, mint elődeink ezelőtt 2550 évvel? És nem arra utalok, hogy el kellett hagyniuk házuakat, autójukat, vállalkozásukat vagy álmukat, hanem arra a döbbenetre, hogy a nevük nem találtatott beírva a könyvbe – az élet könyvébe! Még egy kevés idő, és felhangzik a névsorolvasás az Új Jeruzsálembe való belépéshez, amelyhez csak azoknak lesz joguk, akiknek neve benne szerepel a könyvben. Rövidesen semmi másnak nem lesz már jelentősége. Mikor foglalkoztatott legutóbb bennünket ez a gondolat? Mikor tettük fel a kérdést legutoljára, hogy vajon a nevünket nem törölték-e ki onnan? A Kinyilatkoztatás szerint két dologra kellene figyelniük: a jellemre és a misszióra való készségre. Egy szép, Hozzá hasonló jellem, amely a Lélek gyümölcséből ered, rögzítheti nevünket az élet könyvében, és az áldozatkész missziós lelkesedés eredményezheti a név kihirdetését az egész világegyetem előtt. „És fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és valást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt” (Jel 3:4-5). Végül pedig, minden attól függ, hogy a név be van-e írva az élet könyvébe, vagy nincs! A te neveddel mi a helyzet?

Néhány nap múlva kezdődik az imahét. Micsoda lehetőség kínálkozik ezekben a napokban szent felelősséggel gyermekeink és unokáink szemébe nézni, és forrón kérni őket, hogy siessenek, írják be nevüket az élet könyvébe, válasszák Megmentőjükként Jézust! Micsoda lehetőség ima és odaszentelődési légkörben, az Ige fényében, de a saját lelkiismeretünkben is megvizsgálni a szívünket, állapotunkat és jellemünket. A szentély légkörében döntsünk a teljes missziómunka mellett a 2017-es esztendőre, amelyben mi, a gyermekeink és a gyülekezetünk Hozzá hasonlóan vesszük ki részünket a Románia Krisztusért nevet viselő országos munkában! Erre segítsen meg bennünket Isten! ■

AZ ELNÖK
OLDALA
MIHAI
MAUR

Mihai Maur, a Bănăți Egyházközség elnöke

Nyitott Kapuk Napja

2016.
november
16.

- 9–20 óra között
- 20% kedvezmény*

„A könyvek a leghallgatógabb és leghűségesebb barátok, a leghozzáférhetőbb és legbölcsebb tanácsadók, a legtűrelmesebb tanárok.”

Charles William Eliot

evs
editura viață și sănătate

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 • 0740 10 10 34
0787 52 37 12

* Kivételt képeznek a román nyelvű magyarázatos Bibliák és az Adventista Énekeskönyvek, amelyek amúgy is 10%-os árengedményt élveznek, valamint az „Ev Könyvek” sorozat könyvei.

